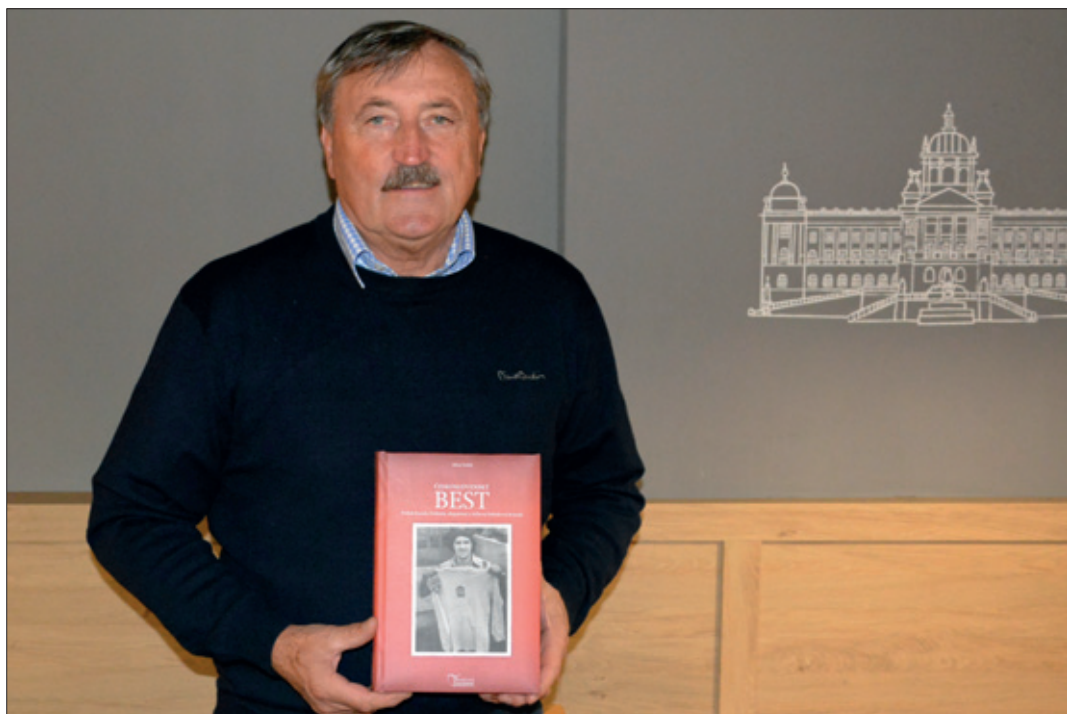

Július Šefčík

ČESKOSLOVENSKÝ BEST

Príbeh Karola Dobiaša, elegantnej a štýlovej futbalovej hviezdy

Jedno z největších vítězství ve sportu
je, že jsem se potkal a poznal s
KAROLEM DOBIAŠEM.

**Jedno z největších vítězství ve sportu je,
že jsem se potkal a poznal s Karolem Dobiašem.**

Panenka Antonín

1. ANTRÉ

Bolo po vojne a bola zima, ako vtedy pred Vianocami zvyčajne bývalo. To si nepamätám, ale babky tak hovorili. 18. decembra 1947 bol štvrtok, normálny obyčajný deň. Vtedy som po prvý raz uzrel svetlo sveta. Malému chlapčekom, ktorý bol druhým dieťaťom v rodine dali rodičia meno – Karol. Staršia sestra bola o rok staršia a volala sa tiež po mame – Katarína. Mal som čierne vlasy a hnedé oči. Sudičky mi do vienka nadelili to, že po celý život ma bude sprevádzať šport. A aj to, že sa stanem futbalistom.

Narodil som sa síce v Trnave, ale prvé chvíle svojho života som strávil v Harmónii pri Modre. Z toho obdobia si však skoro nič nepamätám. Odtiaľ sme sa presťahovali do Trnavy a čoskoro sme sa sťahovali znovu. Do Handlovej.

Môj otec tam dostal miesto vychovávateľa v strednej baníckej škole. Prvé spomienky sa mi viažu až odtiaľto. V Handlovej som navštevoval základnú školu. Mama pracovala ako predavačka. Bola to veľmi milá pani, ale väčšinou práve od nej sa mi ušlo zopár „výchovných.“ Dávala mi klasickú anglickú výchovu. Od otca som bitku nedostával, on bol pedagóg. Jednoducho moja výchova sa niesla v znamení matriarchátu.

To som ja. Spoznali by ste ma? Určite áno.

2. VOLÁM SA DOBIAŠ, NIE DOBIÁŠ

Niektorých ľudí chcem najprv vyviešť z omylu v uvádzaní môjho priezviska. Nevolám sa Dobiáš s dlhou samohláskou. Širokej verejnosti tak dávam na známosť, že som Dobiaš bez dĺžňa.

Bol som skutočne poslušné dieťa, ako mi mama hovorievala, len som mal od začiatku ten jeden malý problém. Môj záujem o akýkoľvek šport. V zime to bol hokej, cez leto futbal. A k tomu hocijaký iný šport. Nie je mi síce zrejmé, prečo bol u mňa prvoradý šport, keďže moje fyzické danosti vyzerali skôr na divadelníka, ale bol som ním posadnutý temer celý deň a dokonca sa mi aj o ňom snívalo. Nikdy nezabudnem na jednu príhodu, ktorá sa mi vryla do pamäti. So slzami v očiach som ju mám pripomenul, keď som sa vrátil z môjho prvého zahraničného zájazdu so Spartakom a doniesol som jej darček. Nórsky sveter... Kúpený priamo v Nórsku.

Návrat z Nórska. V kufri nesiem sveter pre mamu.

Jedného dňa som ochorel a s vysokou teplotou som ležal v posteli. Lenže pred domom bolo moje ihrisko. V lete na futbal toho veľa nepotrebuje, miesto sa vždy nájde a na brány vám stačí školská taška alebo sveter. Na hokej ale treba o jednu vec viac. Ľad. Čiže vodu, tá bola ľahko dostupná a nestála skoro nič. Potom mráz, ale ten býval v zime vtedy normálne. Okolo sa dali hocikaké dosky a nalievalo sa. Ja som mal na starosti ihrisko a zodpovednosť bola silnejšia ako choroba. Takže horúčka – nehorúčka, kabát na pyžamo a podme von. Vedro do ruky a nalieval som vodu na ihrisko, lebo na druhý deň sa muselo hrať. Keď ma mama zbadala, zalomila rukami a zvolala, či chcem dostať zápal pľúc. To som vtedy ozaj nevedel, čo to znamená mať zápal pľúc, ale vedel som, že ihrisko musí byť poliate. Bol to pocit zodpovednosti, ktorý som mal neskôr po celý život. Vtedy mama asi pochopila, že mi niet pomoci....

On ani tak nebol problém v tom, že som bol vtedy chorý, čo som býval málokedy, ale hlavne, že som bol neskutočne chudý. Taký „cintláč“. Žiadne svaly, ale šlachy. Čudujem sa, že ma nedali do nejakého ústavu, aby som zosilnel. Mama to všelijako skúšala, prílepšovala mi na koláčiky, sladkosti. Zjedol som a nič. Všetko sa vo mne strácalo.

V zime sme často s kamarátmi, samozrejme, bez rodičov, v rekreačnom stredisku Remata, zdolávali kopce až do neskorého večera. Keď prituhlo, spravili sme si ohník, upiekli slaninku, špekáčky, čo nám mama nabalila. Potom sme sa pobrali do chaty na čaj a o piatej vláčikom domov. Žeby nám mama robila jedlo? Najviac rožok s maslom a salámou. Taký „Turista“ – to bola chuť!

Mojím ďalším obľúbeným športom bola hádzaná. Neviem prečo a ako, ale stal som sa hádzanárskym brankárom. To ale skutočne nebolo nič pre mňa, lebo ja som nedokázal len tak stáť v bránke a čakať, kedy na mňa niekto vystrelí. Nebol som statický typ. Hral som tiež basketbal, ale veľmi skoro ma však z tímu vyhodili, lebo som údajne veľa fauloval. Vždy som do niekoho sotil, pískali mi fauly, a to ma nebavilo.

Čím ďalej, tým viac ma ale zaujímal futbal. Hrávali sme ho všade, kde sa dalo. Mňa už vtedy zaujímalo iba jedno – a to bolo „hrať a hrať a vyhrať“. Čo najviac a čo najlepšie. Žiaden cieľ pre mňa nebol nedosiahnuteľný. Bojoval som na tréningoch tak, ako keby išlo o život, čo síce niektorým vadilo, ale ja som chcel byť vždy najlepší, mojou túžbou bolo vyhrávať. A to hovorím nielen o hre pred činžiakom, ale aj neskôr na zelených trávnikoch. Ako príklad uvediem začiatky v Spartaku Trnava, keď som nastúpil a skoro do pol roka som vytlačil o desať rokov staršieho harcovníka Emila Brunovského. Nastúpil som a hneď som vedel, že som nenastúpil iba na chvíľu. „Ja“ som vedel, čo chcem a nie, aby mi niekto povedal, čo chcem „ja“. A vedel som to úplne presne. Na ihrisku som chcel vždy vyhrávať, vždy som chcel odvieť perfektnú prácu. Šport a hlavne futbal ma nesmierne bavili a, prirodzene, som mu odovzdával svoje maximum. Nielen fyzicky, ale aj „hlavou“. Nič iné mi po rozume nechodilo, len hrať a vyhrávať. Hral som, kde som mohol, v škole, na ihrisku

s kamarátmi, na tréningoch. Lopta bola môj svet. Len tá postava! Keď si pozriete moje nohy a stehná a porovnáte si ich trebárs s Jožom Adamcom, tak vám musí byť jasné, čo vám chcem naznačiť. Mne to však problém nerobilo a posmešky typu, že ten mladý nedokopne ani tridsať metrov, som eliminoval zakrátko svojím výkonom. A bolo vybavené.

SPOMIENKY PO ROKOCH

STANISLAV JARÁBEK, bývalý spoluhráč v Spartaku Trnava

„Keď Karol prišiel na prvý tréning a ukázal sa v trenkách, nechápal som Toni – báčiho, čo to priviedol. Keď ale Karol začal robiť tie jeho vypichovačky a do sklzu, tak som pochopil. On mal tie nohy ako chobotnica chápadlá. Nepotreboval silu. On v nich mal švih a moment prekvapenia k odobratiu lopty. To sa ťažko hovorí, ako to robil, to sa musí vidieť. Ono to ale, vskutku, bolo niečo jedinečné a Karolovi to išlo vynikajúco. Jasné, že mu to niekedy ušlo, ale Karol tú loptu musel mať za každú cenu, hráč cez neho nesmel prejsť.“

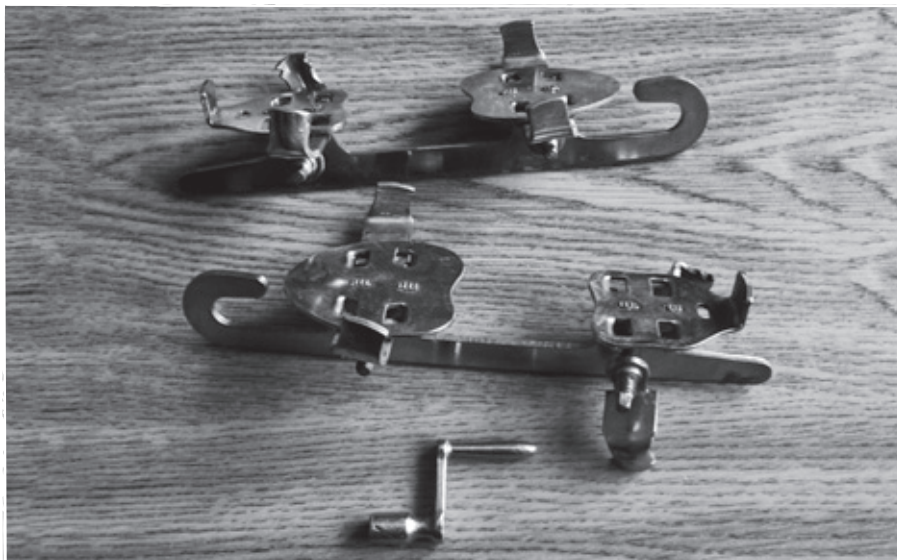
Ale vráťme sa do mladosti. Oproti činžiaku v Handlovej bol kopec a pred ním bol taký voľný „plácek“. Keď som prišiel o pol druhej zo školy, hodil som doma tašku do kúta a vybehol som von. Všetci chlapi sme sa tam stretli. Vydžal som hrať futbal do večera. Keď išiel v televízii náhodou nejaký dobrý film, tak sa ihrisko vyprázdnilo, ale po jeho skončení sme sa všetci vrátili naspäť a mastili sme „ho“ ďalej. Keď som prišiel domov, bol som taký unavený, že mi hlava padala, oči sa od únavy zatvárali. To som sa ešte mal pripraviť do školy na vyučovanie? Viete si asi predstaviť, ako to potom s učením vyzeralo.

Inak moje detstvo bolo v podstate krásne. V lete sa hral hlavne futbal, na kúpaliskách volejbal do kruhu a v zime tradičný hokej. Celú zimu sme ho hrali, pokým sa však nelyžovalo. Futbal sa v zime nedal hrať, v televízii nič zaujímavé nedávali, vysielali vtedy len

Nikto neveril, že s takýmito nohami sa dá hrať futbal.

dva programy. Mobilné telefóny, tablety či počítače sme nemali. Dnes to vidím na svojich vnukoch, aký je ich svet, aký je ich vzťah k športu a k pohybu, pretože aj oni uprednostňujú vymoženosti tejto modernej doby. Ale vrátim sa k hokeju. Nielenže sme si sami, bez rodičov nalievali vodu pred činžiakmi na plochy, kde sa hrávalo, ale sme sa každodenne o nich aj starali. Tie plochy boli vtedy skoro všade, nikto nám ich ale naschvál nesolil, neposýpal popolom, rodičia nás v tejto záľube podporovali. Sem – tam sa určite niečo vyviedlo, ale ihriská sme si vzájomne neničili, aj keď boli súperove. Viete, ako ľahko sa dá vysypať popol alebo soľ na ľadovú plochu, ale čo potom s tým ľadom? Ani nás nenapadlo robiť susedovi zle. Neboli sme zlomyseľní, chceli sme len hrať a súťažiť. Nikto nás neorganizoval. Aj bez SMS-iek sa vedelo, kde a kedy sa stretneme. Moje ihrisko bolo na takom blízkom antukovom volejbalovom ihrisku. Ako som spomínal, zohnali sme si dosky, obložili nimi ihrisko, naliali vodu a išlo sa. Nikto nehundral, že koľko vody sme minuli. Keď prišlo oteplenie a ľad sa roztopil, nebrali sme to ako nejakú tragédiu. Vedeli sme, že opäť príde ochladenie a my môžeme znovu ihrisko nalievať. O hokejky v obchodoch nebola núdza, ale ich cena na vtedajšie pomery bola pomerne vysoká, preto si ich mnohí z nás nemohli dovoliť. Náhradným riešením bolo ísť do hory, nájsť poriadny kus dreva a vyrezať si ju. Ideálne bolo doniesť si z hory dreva viac, lebo pri súbojoch sa tieto „hokej-kopalice“ ľahko lámali. Bránky sme mali zo stavbárskych kôz. Trošku sa upravili, niečo sa orezalo, nahodilo sa sito a bolo. Korčule boli najskôr takzvané „kvintáky“, na topánku sa na spodok pripevnil taký nôž s mechanizmom na ťahovanie.

Na takýchto „kvintákoch“ som začínal aj ja.

Neskôr sme mali už „kanady“ a hlavne tie sa posúvali zo staršieho súrodenca na mladšieho podľa veľkosti nohy. Neničili sa, nehodili sa do kúta, ale každý večer sa natierali indulonou alebo boxom hneď po tom, len čo sa dali dole z radiátora, keď sa vysušili. Keď sa kožené korčule poriadne nevysušia a nenatrú, na druhý deň nohu do nich nestrčíš. Ďalším nevyhnutným prvkom hokejového výstroja boli chrániče. Mladí nepochopia, ale starší vedia, že na nohy do podkoleniek bol najlepší zošit. Dal sa aj školský, keď iný nebol. Potom to síce bolelo na opačnej strane tela. Teda, keď na to mama prišla. Ale v tej chvíli, keď letel puk na holeň, to bolo jedno. Taký istý problém nastal, keď sme roztĺkli nejaké to okno. U nás mama používala špeciálny výchovný produkt. Tým bol praker na koberce, v tom čase všeobecne známy a často používaný nielen u nás doma. Na výber ich veľa nebolo. Jeden model bol prútený, druhý z umelohmotnej žily. Ten z prútia sa dal zničiť, ale ten z plastu teda stál za to! Mal svoje čaro, zanechával svoje stopy na zadnej časti tela, ale magnetizmus zápasu nechal rýchlo zabudnúť na nejaké pukom rozbité okno, doladené kresbou prakerom v zadnej časti tela. Výchovnou od mamy.

Ale mama ma takto videla najradšej. Ja trochu inak.

Hralo sa, až kým sa ľad definitívne neroztopil a potom už nastúpila „letná sezóna“. Tá začala od momentu, keď sa dalo na ihrisku vonku hrať až zas do momentu, keď sa už hrať nedalo. Leto bolo leto a ako chlapci sme chodievali neskôr, samozrejme, aj po okolitých obciach. Tam sme mali už vo výbave štlupne, trenírky a tričko. Tieto „výlety“ si pamätám ako dnes – Ráztočno, Chrenovec, Veľká a Malá Čauša. My sme boli „Krekáči“, oni boli „Boumari“. Z Ráztočna je inak Martin Škrtel.

Môj otec bol jeden geniálny chlap. Keď som robil huncútstva a prišiel som domov s rozbitými kolenami, nenadával mi, iba na mňa mrkol. Mal dušu chlapa, ktorý nezabudol, že aj on bol chlapcom. No a to jeho presvedčenie, že zo mňa môže byť futbalista – to bolo niečo, na čo sa nedá zabudnúť a veľmi som si ho za to neskôr celý život vážil. Rodičia by nemali deťom len zasahovať do života, ale mali by vidieť, aj na čo ich deti majú schopnosti. Keď dnes vidím na ihriskách deti, ktoré to asi ani nebaví a hlavne, ani na to športovo nemajú, pričom rodičia ich vozia autami na tréning v perfektnom oblečení, nesmie ich ofúknuť, lebo sú hneď ospravedlnení z telesnej výchovy, nadávajú trénerovi, tak som z toho smutný a sklamaný. Dnes sa hovorí o tom, že hrajú hlavne tí jedinci, ktorých rodičia prispievajú svojimi vlastnými financiami na činnosť klubu. No a tak to potom aj vyzerá. Vtedy prominentní v športe asi ani neboli. Alebo vieš, alebo nie.

Asi na mne niečo pán Malatinský videl.

V Novákoch presvedčili môjho otca, aby ma dal na učilište do Trnavy a aby som sa tam prihlásil do výberu terajšieho Spartaka. Neviem, ako to prebehlo, ale viem, že mal v tom prsty pán Malatinský. Vtedy mi to meno nič nehovorilo, ale neskôr som pochopil. Nikdy nezabudnem na deň odchodu do Trnavy, odkedy sa môj život začal od základov meniť. Mama oplakala otcov súhlas, posadili ma na autobus a ja som odišiel do Trnavy, niekam na učilište. S taškou v ruke. Mal som sa učiť za sústružníka. Ja a sústružník? Trnavčania, určite viete, kde sa učilište „Regena“ nachádza. Je to oproti dvojdomu, v ktorom bývajú Adamec s Jarábkom.

Viete si predstaviť mladého, pätnásťročného chlapca, ktorý odišiel od rodiny do úplne cudzieho prostredia sám? Navyše fyzicky slabého? Vtedy bola taká doba, že si každý musel zastať svoje miesto v kolektíve. Často to bolo dosť drsné. Takže som síce zopárkrát schytil bitku od svojich rovesníkov, ale keďže som vynikal vo futbale, tak som si vydobyl osobitné postavenie a tým aj relatívne pokoj a aj vážnosť v partii. Nevedel som síce na telocviku výmyk, nevedel som sa vyšplhať na lane, ale zas som vedel skákať cez švédsku debnu, cez koňa, cez kozu. Keď som to neskôr predvádzal v belgickom Lokerene, to ste mali vidieť, ako na mňa čumeli. Asi tam nepoznali švédsku debnu...

Dodnes nezabudnem na prvý rok na učilišti. Týždeň v škole a aj v práci vtedy trval šesť dní. Tri dni som strávil v škole, tri som chodil do Coburgu na prax. Tá mi začínala o šiestej ráno tak, ako aj normálnym robotníkom. Musel som preto veľmi skoro ráno vstávať. Tety kuchárky, ktoré boli ako naše mamy, mi v kuchyni pripravili

raňajky, natreli mi chlieb s maslom, nejaký rohlík so šunkou, k tomu čaj. Zo školy som išiel k železničnej stanici, tá bola za rohom, potom krížom cez koľaje a po Coburgovej ulici až do fabriky. Na to skoré vstávanie sa nedá privyknuť, na to sa nedá zabudnúť.

Tak som si to tam jednoducho musel pretrpieť celý rok. Býval som v internátnej izbe, lepšie povedané, spávali sme v takej hale, kde nás bolo asi štyridsať. Až po roku sa do Trnavy presťahovali aj moji rodičia so sestrou. Vtedy existoval taký zákon, že rodičia mohli po roku štúdia svojho dieťaťa, ktoré chodilo na strednú školu a bývalo v internáte, nasledovať dieťa do miesta štúdia. A tak sa aj naši z Handlovej presťahovali do Trnavy. Bývali sme na Kopánke, na Sídlišku ČSM, vedľa krčmy nazývanej „Guľomet“. Cez cestu bola „cehelňa“. Bývali sme na siedmom poschodí. Ten činžiak tam stojí dodnes, len Trnava sa rozšírila podstatne viac a, samozrejme, že sa aj parádne zmenila. Len pripomeniem, že masér Dežko Rašla, legenda trnavského Spartaka, tam býval tiež.

SPOMIENKY PO ROKOCH

MILAN SVÁTEK, sused v bytovke

„Býval som v tom istom činžiake ako Karol. My sme boli malí chlapci, on bol už veľký pán futbalista. Keď išiel okolo nás, niesol sa ako páv, ale vždy nám zakýval, niečo zakričal, a keď sme kopali do lopty, pristavil sa. Nebol to namyslený futbalista. Taký pohodový chalan.“

Do mesta som chodil okolo „Rybníkov“, čo je dnes už zrekultivovaná lokalita, stojí tam pekná Mestská športová hala. Vtedy tam ale boli močariny. Je zaujímavé sledovať, ako sa za päťdesiat rokov zmenil urbanizmus mesta, ale je tiež zaujímavé, že záchytné body zostali. Keď som išiel na bicykli z domu do školy, bolo to cez pol mesta. Po Špačinskej ulici, okolo rybníkov, cez mesto, okolo mestskej veže, evanjelického kostola, hotela Imperiál, stanice a do školy. Pred školou bol stojan na bicykle, kde som si ten svoj zámkom „uväzoval“. Síce sa vtedy bicykle tak ako dnes nekradli, ale voľné zmizli skoro vždy. Taká skladačka Eska alebo Favorit dlho na mieste nezamknuté nezostali. Nostalgický typ bicykla „Ukrajina“ sa ale nekradol, lebo ten bol určený skôr na posilňovanie. Možno na ňom začínal aj Sagan, keď má dnes takú výbornú kondíciu. Čo ale bolo školské huncútstvo a fungovalo vždy a stále: skoro vždy chýbali nejaké ventily. Jeden ventilček stál korunu. V obchodoch síce boli, ale čo s prázdnu dušou? Tak sme si ventilček vyšraubovali, duše vyfučali a ventily zobrali so sebou. Samozrejme, že sme si so sebou nosili bicyklovú pumpu a po škole sme ich vrátili, dofúkali duše a išlo sa. Prečo o tom hovorím? Lebo si tú dilemu pamätám ako dnes – mám ísť z Kopánky taký kus peši? Alebo riskovať vyfučané duše bez ventilkov? Preto som si zvolil strednú cestu – bicykel a pumpu.

V tom čase som už hrával v Trnave. Začínal som za Spartak Trnava „D“. Síce vtedy to bol ešte Kovosmalt, ale bol to pre mňa veľkoklub so všetkým a hlavne so známymi menami. Dúfal som – teda predstavoval som si to – že raz budem jeho neodmysliteľnou súčasťou. A asi to predpokladal aj pán Malatinský. Myslím si, že som nesklamal jeho dôveru a odvdáčil som sa mu mojimi svedomitými výkonmi.

Ešte v Handlovej, keď sme naháňali „mičudu po plácku“, keď sa roztopil sneh a ľad, tak som sa išiel sám prihlásiť do klubu. Žiadny tata alebo mama. Sám. Klub sa volal Baník Handlová. Prišiel som za trénerom Michalom Benedikovičom, ktorý bol bývalým hráčom Slovana. Pri prvom našom stretnutí sa ma opýtal: „*Chlapče, koľko máš rokov?*“ Ja som mu jasne a presvedčivo odpovedal, že dvanásť, aj keď som toľko nemal. Bol som útlý a vyzeral som oveľa mladší, ale asi som to hovoril ozaj dosť presvedčivo, tak ma zobral. Či to vedel, tušil, alebo nie, dodnes neviem. Vtedy ešte neboli počítačové IT systémy a papier zniesol všetko. Napodiv ma zaregistrovali a hral som ako dvanásťročný. V skutočnosti som mal iba deväť rokov. Stalo sa však, raz si tréner zavolať otca sa spýtal sa ho, či tých dvanásť rokov nemám nejako dlho...

Podstatné však bolo, že tréner vedel kto som, čo viem a hlavne videl, čo chcem vo futbale dokázať. Aj preto mi dal šancu a naučil ma na začiatok futbalového života to najdôležitejšie. Ponúkol mi životnú šancu preukázať nielen svoj talent, ale aj zodpovednosť za vlastné športové výkony. V živote športovca veľmi záleží aj na tom, že

Koľko som mal rokov?

vám niekto dôveruje a pomôže rozvíjať váš talent. Ono sa to nejako rýchlo začalo sypať, ale príležitosť, ktorú mi dal život a sudičky posvätili, som už nikdy z rúk nepustil. Bol som zároveň jeden z mála hráčov, ktorý prešiel cez všetky mládežnícke kluby Trnavy – cez déčko, céčko a béčko až do vysnívaného áčka.

S úctou si spomínam na svojich trénerov, ktorí ma v tom čase starostlivo usmerňovali. Patrili k nim aj pán Baxa a pán Blažo. Trénoval som poctivo a zodpovedne. Futbal som hrával aj za školu, ktorú som navštevoval v Trnave a mojím trénerom veru nebol nikto iný, ako môj terajší kamarát a neskorší spoluhráč, ale tiež neskôr aj tréner – Valérko Švec. Bol vtedy odo mňa o dvanásť rokov starší. A bol to pre mňa pán futbalista s veľkým P. Dostal nás cez víťazstvo v slovenskom „prebore“ až do veľkého československého turnaja, tzv. „Športového preboru učňov ministerstva všeobecného strojárstva“. Uskutočnil sa v roku 1963 v Čelákoviciach a my sme na ňom získali skvelé tretie miesto! Inak, doma sme trénovali na tom istom povestnom škvarovom ihrisku ako aj veľký Spartak Trnava. Okrem iného som reprezentoval školu aj v stolnom tenise. Aj v tomto prípade platilo to povestné, že čo sa „za mladí naučíš, to neskôr aj nájdeš.“ Toto príslovie som si overil na vlastnej koži v Lokerene, keď sme vo voľných chvíľach medzi tréningami mastili stolný tenis so známym dánskym útočníkom Prebenom Elkjaerom – Larsenom.

SPOMIENKY PO ROKOCH

VALÉR ŠVEC, bývalý spoluhráč v Spartaku Trnava a neskôr tréner

„Pán Malatinský mal nejaké vzťahy s učilišťom, pomáhal trénovať jeho učňovský dorast. Asi tam bol aj zdroj pre jeho tím. Chytil tam trebárs brankár Púchly. Keď išiel na operáciu, poprosil ma, či by som to za neho nezobral. V tíme na učňovke som videl veľmi veľa dobrých a talentovaných chlapcov. Jeden z nich, volal sa Karol Dobiaš, ma veľmi upútal. Opýtal som sa ho, či nehrá za naše tnavské dorastenecké mužstvo. Povedal mi, že áno, ale že sedí len na lavičke. Tak som išiel za trénerom a povedal som mu, či by ho nemohol stavať. Odpovedal mi, že Karol nemá silu a postavu na futbalistu. Je však vrah veľmi šikovný, len potrebuje zosilnieť. Potom som išiel aj za pánom Maltinským, povedal som mu to isté. Výsledok vidíte. Karol bol už vtedy jedinečný. Veľmi dobre sa mi s ním robilo, lebo vedel, čo chce. Starostlivo počúval aj moje rady ako útočníka. Nakoniec sa mu neskôr ako obrancovi zišli.“

Ale aby toho nebolo málo, s úsmevom si spomínam aj na chvíle, keď sme s chlapcami chodievali po škole, cestou domov hrať futbal na miesto, kde dnes stojí Mestská športová hala v Trnave. Ihrisko bolo neohraničené. Ale, veď viete veľmi dobre, ako sa to robilo. Hodili sa na zem dve bundy alebo školské tašky a bola brána. Keď sa loptou trafilo do „tyče“ a bunda sa rozletela, tak sa položila naspäť a hralo sa ďalej. Horší problém bol, keď lopta trafila tašku a v nej boli ceruzky do školy...

Vysnívaný spartakovský dres a ja.

Sem-tam boli síce hádky, že sme si bránu zmenšili a tá sa potom znovu odkrokovala, ale to, samozrejme, patrilo k boju. Žil som futbalom od rána do večera. A že som ho mal v hlave neustále, asi pripomínať nemusím. Štúdium a školské povinnosti mi boli skôr na príťaž. Hlava a srdce bažili po futbale, telo bolo unavené, no a potom sa učte! Napriek mnohým úľavám, ktoré mi kvôli športovej reprezentácii škola poskytovala, študovať sa mi, priznám sa, veľmi nechcelo. „Preplával“ som síce jednotlivými ročníkmi, ale vedel som, že zo mňa žiadny sústružník nebude. Budem futbalista.

Škoda len, že sa vtedy nepísal rok 2000. Inak, keby celý vtedajší Spartak Trnava preniesli do terajšej doby, neviem, či by mal Real Madrid toľko peňazí, aby nás zaplatil. My sme však hrali s láskou, iné sa ani nedalo. Baval nás futbal, tešili sme sa na divákov. Zabávali sme sa hrou. Neraz som sa zamýšľal nad tým, že v tom čase nebolo ani toľko zranení ako dnes. Čím to bolo? Nebolo toľko rehabilitácií a odohrali sme celý zápas. Jasné, že nebolo také tempo ako dnes, ale kondične sme obstáli. A tých odohratých zápasov do roka.... Lopta bola kožená, a keď bolo vlhko, aj niečo vážila. Tréningy boli zdrvivé. O povestnej Červenej veži v Piešťanoch sa mi ešte teraz sníva a predpokladám, že nielen mne. Aj stromy nás tam vtedy museli ľutovať. No a nehovoriac o zimnej príprave na škvare, povestnej trnavskej, na Coburgovej pri Kovosmalte, čo bol vtedajší názov neskorších Trnavských automobilových závodov, budúceho sponzora Spartaka. Dnes je tam už iba parkovisko, ale keď idem okolo, spomeniem si na to.

Keď som nastúpil do Trnavy na štúdium, zlúčil sa Spartak s Kovosmaltom a vytvorili „D“ dorast. Trénovali sme pri Kovosmalte na škvarovom ihrisku. Kustód nám dal nejaké dresy, roztrhané ponožky, mladým sa ušlo len to, čo ostalo. Najvýraznejšie boli tepláky, tie hrubé modré. Dnes len s obdivom a aj s troškou nostalgie sledujem, v akých moderných dresoch trénujú a hrajú súčasní futbalisti. My sme tie naše nenávideli a hanbili sme sa v nich čo i len vyjsť na ulicu. Nezohrávali však v živote futbalistu dôležitú rolu. Dôležité boli pre nás výkony. Trénovali sme tri – štyrikrát do týždňa. Spočiatku som hral útočníka, presnejšie pravé krídlo. Zmena prišla až časom, ako som sa posúval cez céčko a béčko dorastu až do áčka. Z útočníka som sa stal pravým bekom. Vôbec mi to nevadilo. Bol som obratný a rýchly. A hlavne to nebolo vôbec statické.

Pri tejto príležitosti nemožno nespomenúť aj atmosféru v hľadisku štadióna. Stalo sa pravidlom, že pred ligovými zápasmi hrával na hlavnom štadióne svoje predzápasy ligový dorast. To by som dal ako povinnosť aj dnes. Diváci dávali korunu k lístku navyše. Za nás „bažantov“ musím povedať, že to bol veľkolepý zážitok a skúsenosť hrať na veľkom štadióne. Ľudia sa začali pomaly schádzať, my sme hrali, štadión sa zaplňal. Boli aj takí, ktorí sa prišli pozrieť aj na celé naše zápasy. Ten pocit hrať na veľkom štadióne a pred divákmi nás fascinoval a motivoval k lepšiemu výkonu. Aký to bol mentálny koučing, keď ste dali gól, alebo keď ste niečo pokazili a bolo počuť hlas tribún! Počuli ste, čo ste spravili zle, počuli ste svoje meno. Povestná trnavská

Zápas so Slovanom Bratislava nám doma veľmi nevyšiel. Prehrali sme 0:8. Písal sa 27. marec 1966 a zažil som asi najväčší výprask medzi dorastencami.

„západná“ bola to, čo robí z chlapca chlapa. Domáca futbalová tribúna, náš dvanásty hráč. Ostrý a spravodlivý. Nielenže nám to neprekážalo, ale pripravovalo nás to na veľké zápasy. Tá tribúna mala na svedomí nejedného futbalistu, čo to nezvládol. Bez rozdielu – mladého alebo starého, trnavského alebo cezpoľného. Všetci to nevydržali, ale vtedy sa tréneri zase veľmi s hráčmi nemaznali. Hraj! A hraj dobre, potom máš šancu! Nie ako dnes. Ako to funguje? Keď ti to nepôjde tu, manažér ťa posunie inam, a keď nebude kam, tak do zahraničia do tretej ligy. Jednoducho, niekam. Tu nebolo inej možnosti. Nebolo kam. Zahraničie neexistovalo. Tak sa „makalo ostošest“.

Vďaka svojej húževnatosti, cieľavedomosti a disciplinovanosti som každým rokom úspešne postupoval. Niečo som si odohral v béčku dorastu, skončila sezóna a potom to prišlo.

Jedného dňa ma zavolať tréner Malatinský hrať za A-mužstvo Spartaka Trnava. Išlo o prípravný zápas s nejakým menej známym tímom. Odohral som ho v úplnej pohode, bol som so svojím výkonom spokojný. Pán Malatinský totiž v prípravnom zápase stavil na mladého hráča. Chcel si overiť moje hráčske schopnosti a podarilo sa. V tom čase končil Emil Brunovský a Vasil Štibrányi. Ja som bol mladý chalan z dorastu, čo hral iba zápasy za béčko. A zrazu prišla pozvánka do „áčka“. Tie moje cintľavé nohy sa mi tak rozklepali od radosti, že na to do smrti nezabudnem.

3. SPARTAK „A“ – MOJA PRVÁ LÁSKA

8. júna 1966 sa to všetko začalo. Do Trnavy prišiel odohrať prípravný zápas jeden taliansky tím. Žiadne zvukné meno, volal sa US Pro Vercelli. Ten klub funguje stále, je niekde v Serii B. Nepodstatné. Podstatné ale je to, že som nastúpil prvýkrát za trnavský Spartak. Pred zápasom som bol plný očakávania. Prišiel som do kabíny. Všade samé futbalové esá. Reprezentanti Jožo Adamec, Jožo Štibrányi, Imro „Capan“ Stacho, Valér Švec, Dušan Kabát, Jaro Kravárik, Stano „Šabla“ Jarábek... Nás nováčikov tam prišlo na skúšku asi päť. Ja, Hagara, Farkaš, Vykydal z Dunajskej Stredy a Haška z Podbrezovej. Mal som pol roka po osemnástke, ostatní boli o tri – štyri roky starší. Uvedomil som si, že ako nováčik nesmiem sklamať, musím všetko potrebné vložiť do hry a preukázať tak nielen svoj talent, ale aj svoju hráčsku schopnosť. To je presne to, čo by som chcel odkázať dnešným mladým futbalistom a športovcom. Bud'te odhodlaní ísť si za svojím cieľom, dôverujte si. Húževnatosťou a osobnou disciplínou dokážte, že na to máte!

Keby ste len videli moju postavu, tak povieť, že mám ísť na „doliečovák“ a nie hrať futbal. Zápas sme vyhrali 8:1. Gól som síce nedal, ale po mojich centroch padli dva góly a nikto cezo mňa neprešiel. Hral som to, čo mi povedal pán Malatinský: „Budeš hrať pravého beka. Hraj čo vieš, útoč, ako si zvyknutý, ale svoje krídlo si musíš prikryť.“

SPOMIENKY PO ROKOCH

STANISLAV JARÁBEK, bývalý spoluhráč v Spartaku Trnava

„Keď prišiel Karol prvýkrát na tréning, vyzeral strašne. Ale keď ho priviedol pán Malatinský, tak v ňom niečo muselo byť. Karol bol taký príjemný chlapec, ktorého som si hneď oblúbil. Keď som videl, ako má záujem na tréningu byť čo najlepší, nie aby sa ukázal pred trénerom, ale tak prirodzene, snažil som sa mu pomôcť čo najviac. Bol som vtedy kapitánom mužstva. Karol mal nohy také dlhé, chudé. No a ako zahadzoval pri behu päty!!! Čistý PATINO. Jeho agresívny a útočný štýl hry si čoskoro všimli aj reprezentační tréneri. A to mal len osemnásť...“

Můj první zápas za velký Spartak. Společné foto po zápase s US Pro Vercelli. Rok 1966.

Kovosmalt Trnava a moje nohy.

Na tréningu. Vpredu Laco Kuna, za ním cupkám ja. S nohami, ktoré si každý všímal.

Mejo
Kume
Zarishon
Moravik
Zesek

*The dear - to my Mother
Hoping you will like it -
Percy's Girl Anne - Elsie*

Niektorí končili... Ja som začínal.

Jeden z paradoxov tých čias bolo, že futbal sa hrával asi tak do tridsaťtri rokov. Takže v kabíne boli „už starí“ hráči, ktorí boli odo mňa starší o päť či šesť rokov. Valér Švec mal o dvanásť viac. Hovorím to s plnou vážnosťou. Ja som mu nemohol tykať a hovoriť Valér! Ani Šablovi... Takže, keď som prišiel do kabíny, slušne som ich pozdravil a vykal som im. Vtedy to bol bežný prejav úcty k starým hráčom. Až asi po roku, keď už bolo jasné, že som sa osvedčil, mi starší hráči navrhli tykanie. Na mojom správaní voči nim sa však nič nezmenilo. Naďalej som si ich vážil a správal sa slušne.

Samozrejme, že hneď na začiatku nebolo isté, že budem hrať za áčko, ale všetko som mal len a len vo vlastných rukách. Krátko po spomínanom zápase proti Talianom, znovu ako blesk z jasného neba prišla pozvánka na zájazd do Nórska. Bol zaujímavý, pretože liga sa skončila skôr a to kvôli majstrovstvám sveta v Anglicku. Šampionát sa hral od 11. do 30. júla 1966. Ja som vtedy ešte dohrával svoju „B“ súťaž. Pán Malatinský mi oznámil, že idem s áčkom na zájazd. Viete si predstaviť, ako som sa potešil? Práve som skončil učňovku, mal som výučný list sústružníka s perspektívou „béckového“ hráča futbalu, ktorý doobeda pracuje pri sústruhu v Šmerálke alebo v Kovosmalte a poobede ide niekam na tréning. Alebo bude na súpiske „áčka“ trnavského Spartaka. V osemnástke to bolo dobré, nie?

SPOMIENKY PO ROKOCH

JOZEF ADAMEC, bývalý spoluhráč v Spartaku Trnava

„Ja som chcel mladým, ktorí prišli, ktorých Toni – báči zaradil, pomáhať. Ved’ to bola „moja krvná skupina“, teda tí, čo chceli hrať. A Karol chcel hrať futbal od prvej minúty, ako prišiel. Žiaden ostych, ale ani prehnaná frajerina. Ja som bol víťazný typ, Karol tiež. Tak asi preto nás dal Toni – báči dohromady a tiež preto nám to vydržalo spolu toľké roky. Na izbe spolu, na tréningu spolu. Na decko vlnka spolu. A potom sa nečudujte, že nám to klapalo aj na ihrisku. Hrali sme pomaly naslepo.“

Ten zájazd sa začal pre mňa trochu nešťastne, pretože som nemal všetky potrebné cestovné doklady. So mnou ich nemali ani Mihálik a ani Brunovský. Našťastie všetko dobre dopadlo, doklady „sa“ vybavili a my sme spolu odišli vlakom do Prahy, kde sme sa stretli s ostatnými. Spoločne sme odišli najskôr vlakom do Dánska, odtiaľ trajektom do Nórska. Tam sme pobudli tri týždne, najazdili sme vlakom asi štyritisíc kilometrov, odohrali sme osem zápasov a súperom sme naložili poriadne nádielky. Pod päť gólov sme nešli a dostali od nás aj jedenásť. Nóri vtedy nevedeli hrať, hoci dnes sú niekde úplne inde. Vtedy to bolo iné. Trebárs Hatrlo urobil tú jeho známu prehadzovačku, navigoval sa tak do rohu, obranca išiel k nemu, spravil fintu, prihral niekomu voľnému a išli sme k stredovému kruhu. Cicero jazdil, ja som jazdil, oni boli bezradní. Šabla s Dubákom boli vzadu, tí to kontrolovali. Bežal som

Náš zápas niekde v Nórsku.

Ďalší zápas v Nórsku.

Klasické foto do albumu na pamiatku.

Rok 1966 a návrat domov.

dopredu, potom som sa rýchlo obratom vrátil, protihráči nestihli reagovať – to bol môj osobitný štýl vo futbale. Každý to v tom čase nevedel a v tom som bol iný. Pohyb, obratnosť a kondícia boli mojimi silnými stránkami.

Nórsko bolo mojím odrazovým mostíkom. Nastúpil som na všetky zápasy. Čo ma ale upútalo najviac, bolo to, že sme veľmi veľa trénovali, čo som pokladal za dôsledok úspechu. Krásne prostredie, morský vzduch. Nórsko. Trnavské áčko. Čo viac si mohlo osemnásťročné ucho priat' Pridám ešte jednu perličku. Nieže som tam dal aj gól, ale dal som gól aj za polárnym kruhom. A mame, za všetky tie útrapy, čo som jej v mladosti spôsobil, som tam kúpil ten krásny, ručne pletený sveter.

SPOMIENKY PO ROKOCH

JOZEF ŠTIBRÁNYI, bývalý spoluhráč v Spartaku Trnava

„Na lodi, ktorá sa kývala zo stranu na stranu, som sa pošmykol a spadol som. Rovno som sa na tej palube natiahol. Ono tá morská nemoc si nevyberá. Mne do smiechu nebolo, ale kamarátom áno. Príhoda toho zájazdu. Býval som v kajute s Dušanom Kabátom a ten, keďže vedel, čo sa na cesty nosí, stanovil príliš úspornú dávku – na dva prsty loveckej salámy a jednu konzervu, Májku. Údajne som spadol, lebo som omdlel od hladu. Takže od tohto momentu sa zvýšila dávka krájania salámy na tri prsty a dve Májky.“

Možno na tejto lodi vznikla trnavská historická príhoda. Prístav v Haugesunde.

Na tomto zájazde spravil zo mňa pán Malatinský pravého beka. Zájazd v Nórsku pre mňa dopadol asi na výbornú, lebo si ma v A-mužstve aj ponechali. Postupom času, v tréningovom procese s áčkom a pod vedením trénera Malatinského sa mi značne upravila aj fyzická kondícia. Stále som ale nevynikal hrubou silou. Onedlho mi ako tréningovú dvojčku pán Malatinský prideliť Jozefa Adamca. Ja som vážil vtedy o polovicu menej čo on. To sa mu potom robili sklápačky so mnou. Len mňa sa nikto nepýtal, aké bremeno vláčim.

Moja dvojčka Jožko „Hatrľko“ Adamec.

SPOMIENKY PO ROKOCH

JOZEF ADAMEC, bývalý spoluhráč v Spartaku Trnava

„Dvojčku z nás dvoch spravil Toni – báči. Za seba hovorím, ja som chcel pomáhať mladším. Nemyslím si, že v Trnave boli takí, čo by nechceli pomôcť mladým, ktorí prišli do tímu. Keď už si Toni – báči niekoho vybral, tak sme tomu verili a pomáhali sme mu. Ja som nemal pocit ohrozenia a Toni – báči asi vedel, prečo nás dvoch dal spolu. Ved' sa na Patina pozrite! Viete si mňa predstaviť s niekým iným...? Ako ľahko sa mi ho vozilo na chrbte? Ako hral karty? Za seba hovorím, Toni – báči videl aj za roh. Patino je proste len jeden, mal som ho a aj mám veľmi rád.“

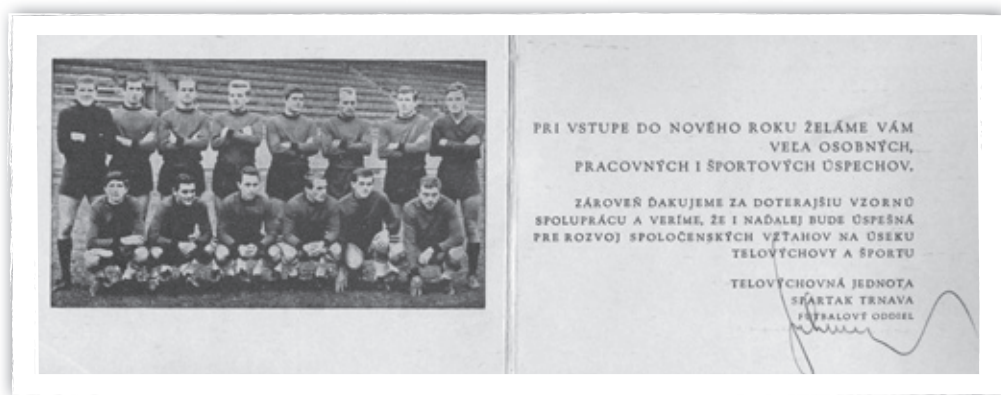
Pre mňa bolo Nórsko symbolické tým, že tam som prakticky vstúpil do veľkého futbalu, za čo vďačím predovšetkým trénerovi Antonovi Malatinskému. Pán tréner, ktorý mi veril a ktorého nádeje som, dúfam, nesklamal. Hádám nie. Aj po rokoch sa dobre číta to, čo o mne vtedy povedal. *„Sledoval som jeho výkon pozorne, najmä pri zápasoch trnavského dorastu. Páčil sa mi jeho postup cez D, C a B družstvá. Dobre hral alebo stopéra, alebo pravého beka. Na pohľad ste videli, ako z neho srší láska k futbalu a túžba víťaziť. Bol rýchly a na svoj vek nadmieru vyspelý. U neho neexistoval rozdiel v prístupe na tréningoch a na zápasoch, nevidel rozdiel, s kým a proti komu hrá. Hral si svoje. Keď nastúpil do áčka, na jeho poste hral skúsený o desať rokov starší Emil Brunovský. Počas letnej prípravy ho vytlačil zo zostavy. Nestretol*

*Toni – báči Malatinský na zaujímavej fotografii. Dal mi veľa ako tréner a aj ako človek.
Som mu za to vďačný.*

som sa v živote s hráčom, ktorý má takú odvahu. Bez týchto svojich vlastností by sa nikdy nebol stal výnimočným hráčom,” to boli slová Toni – báčiho na moju adresu...

Len tak mimochodom, predstavte si obdobie medzi rokmi 1967 – 1969. Aké boli platy a prestupové odmeny hráčov? Mohli sa hráči vôbec slobodne rozhodovať, kam a za koľko chcú ísť hrať? To neprichádzalo do úvahy, taká možnosť tu nebola. Pepo Geryk dostal nejaké peniaze, keď prišiel z Jičína, ale byť si z toho určite nezaria-
dil. Šabla prišiel za kilo bryndze, Hatrlo dostal za prestup kabát zvaný „Hubertus“ a Laco Kuna došiel tiež za kabát, ale taký „šušťákový“, od Kleina z Viedne z Maria Hilfer Strasse. Ja som bol šťastný, že som v osemnástich hral za Trnavu. Do Spartaka sa nechodilo za peniaze, tam sa išlo hrať z lásky k futbalu.

Novoročné blahoželenie roku 1967

4. HRAL SOM LIGU A MAL SOM MODRÚ KNIŽKU

V sedemnástich rokoch som bol na odvode, lebo ako každý zdravý muž v socialistickom zriadení, musel byť vojak. Postavili ma na váhu, mal som okolo 67 kilogramov a ešte k tomu diera v uchu. Fakt som nepočul dobre. Cintlák a ešte k tomu aj nahluchlý. Prototyp prvoligového futbalistu, reprezentanta. Vyšetroval ma doktor Magdolen. Pichali mi do uší nejaké knôty, nevedeli, čo so mnou. Dali ma plávať, nevedel som, voda mi nič nehovorila, lebo som mal dieru v uchu. Napokon ma teda ani neodviedli a dostal som „modrú knižku“. Potom ale v osemnástich rokoch, keď už som hral ligu, tak to asi niekto zistil. Mal som narukovať ako všetci mladí do nejakého vojenského tímu, nejakej Dukly a vtedy asi zistili, že som neodvedený. Prvoligista a nevojak? Tak si ma zavolali do Bratislavy a začali zisťovať, prečo ten Dobiaš nie je odvedený. Keď si nevedeli rady, a aby nebolo zle, tak ma radšej poslali do Dukly Praha, aby ma teda poriadne vyšetrili. Zavreli ma do takej tmavej miestnosti a niečo tam na mne skúšali – tmu alebo hluk – všetko možné. Ved' futbalista, k tomu prvoligista, nemôže byť predsa nevojak! Tam tiež nič nezistili, len skonštatovali, že zo mňa vojak už asi nikdy nebude a potvrdili mi moju modrú knižku. A tak som nikdy nehrával za vojenský tím, lebo som bol nevojak. Ale inak by som bol určite išiel do Dukly Praha, lebo to bol elitný československý vojenský tím a mne sa vtedy skutočne športovo darilo. Každopádne som bol vtedy šťastný človek, že som nemusel ísť na vojnu, a teda preč z Trnavy. Ja by som bol dal za Trnavu život.

SPOMIENKY PO ROKOCH

JOZEF ČAPKOVIČ, bývalý hráč Slovana a spoluhráč v reprezentácii

„Ono, medzi chlapmi sa to niekedy stane. Nastupovali sme do autobusu a mne to ušlo. Tí, čo išli za mnou, do autobusu nenastupovali a tí, čo už v autobuse boli, ako trebárs Ivo Viktor, dýchali čerstvý vzduch cez bočné okienko. Ja som „ho“ ťahal za sebou a pred sebou som tlačil Karola dozadu na sedačku. Karol nič, spokojne si sadol. Keď sa ho spoluhráči pýtali, či nič necíti, on s chladnou hlavou zahlásil, že on je hluchý a má na to aj modrú knižku.“

»Na Trnavu nedopustím«

Ja by som bol za Trnavu dal život.

Rok 1966. Spartak nastupuje.

Vrátim sa ešte k môjmu prvému prvoligovému zápasu. Asi ako pre každého prvoligového futbalistu, aj pre mňa bol mimoriadne cenný a nedá sa naň zabudnúť. Bol so Slaviou Praha na domácom trávniku dňa 15. augusta 1966. Bol to pondelok a bolo neuveriteľne teplo. Na zápas sa prišlo pozrieť asi 15 000 divákov. Vyhrali sme 5:1. Viem len, že po zápase Malatinský toho veľa nenarozprával. Nemal vlastne ani čo a ja som aj to nič ani nevnímal. Bol to môj prvý zápas, nik cezo mňa neprešiel a vyhrali sme. Mal som vtedy 18 rokov a 8 mesiacov.

Čo ale bolo pre mňa podstatnejšie, v novinách sa objavovalo moje meno a rozoberala sa aj moja hra. Teda nielen moja, ale nás troch nováčikov Dobiaša, Farkaša a Hagaru, ktorí sme neboli „uchádzačmi o post“, ale „rovnocennými náhradníkmi“ za Zlochu, Kravárika a Brunovského.

Je pravda, že motivácia bola veľká a hrebienok mi rástol, ale ten mi jemne pristrihli, keď som hneď v druhom kole ligy v Žiline oplácal faul. Zahral som sa na Zorra pomstiteľa, keď môjho učiteľa a spoluhráča Valéra Šveca tvrdo skopol Emil Pažický. Kartu som nedostal, lebo vtedy sa ešte nedávali, tie prišli až po majstrovstvách sveta v Mexiku v roku 1970, ale od rozhodcu a potom od pána Malatinského som to teda schytal...

A 2. októbra 1966 príchod do jamy levovej na derby zápas so Slovanom, a to ešte u nich. To bola škola! Všetko išlo vo veľmi rýchlom slede, ale vyvíjalo sa to pozitívne.

Nechcem tu písať a chváliť sa, ako o mne písala tlač. Potešilo ma to, ale musím hneď dodať, že mi do nosa nenapršalo. Nemal som žiadne hluché obdobia, keď by ma tréner posadil na lavičku, alebo mi musel dohovárať, nech sa preberiem. Naďalej som pokračoval v aktívnom úsilí tak, ako som si predsavzal. Chcel som vyhrávať. Ale nie ako jednotlivец, ale ako tímový hráč. A taký sa v tom čase Spartak Trnava tvoril. To mi imponovalo. Tam nebol jeden hráč, tam bol len jeden tím. Nenašiel sa hráč, ktorý by to flákal. Nie vždy sa každému darilo, ale boli sme ako mušketieri. Všetci za jedného – jeden za všetkých.

Najlepšie to vystihol novinový článok v denníku Pravda zo 4. septembra 1966: „*Pokiaľ je niekto nositeľom moderného spôsobu útočenia, ktoré prináša do nášho futbalu úplne nové prvky, tak je to trnavský Spartak. V plnej šírke a aj hĺbke demonštruje univerzálnosť svojich hráčov. Hagara pravidelne a Dobias podľa príležitostí sa náhle objavujú v šestnástke súpera. Nehovoriac o tom, že každý trnavský hráč vo svojom podvedomí dosiahol vytúžený stav, že prvou myšlienkou pri získaní lopty musí byť snaha rýchlo založiť protiútok, a to či už osobným výpadom, alebo prihrávkou. Práve stabilita formy väčšiny hráčov dovoľuje tvoriť, je jasne vidieť množstvo naučených „basketbalových“ signálov, hráči sa nepohybujú náhodne ale cieľavedome, vzájomne*

sa dopĺňajú a striedajú. Trnava využíva všetky moderné taktické varianty, ako sú zmena rytmu, útočenie akýmkoľvek hráčom, zmenou ťažiska, odlákavie súperovej obrany na jednu stranu s nabiehajúcim hráčom na strane druhej. Všetko toto sa deje takticky zrelo a dá sa to zhrnúť do jednej vety. Je sa na čo pozerat'. U väčšiny mužstiev chýba moment prekvapenia, ale v Trnave sa stále niečo deje. To niečo je založené na vynikajúcej kondícii, osobnej kvalite hráčov a ich silnej vôli“.

Niektoré komentáre, a aj z pražských denníkov po zápase na Sparte písali, že Trnava má najlepšie mužstvo s veľkou budúcnosťou. A to sme tam vtedy prehrali.

Písalo sa o nás na každom kroku. Mladí tomuto neveria, ale tí starší si iste pamätajú. Denníky ako Pravda, Práca, Smena a časopisy ako Tip, Gól, Stadion sa po zápase v Trnave nedali zohnať. Ja som si ich odkladal a švagar mi z nich robil kroniky. Keď príde na štadión dvadsaťtisíc divákov v štyridsaťtisícovom meste, tak si ľudia chceli na druhý deň aj niečo o danom zápase prečítať, podiskutovať si, tešiť sa alebo kritizovať. Celá Trnava žila s futbalom.

Náš štýl hry hneď v prvom mojom ligovom ročníku bol zamera-
ný na útočný futbal. Tréner v ka-
bíne pred zápasom rozanalyzoval
súpera, povedal, na čo a na koho
si máme dávať pozor. Poradil aj
osobne, proti komu nastúpim a na
čo si mám u neho dávať pozor, čo
bude ako protihráč na mňa skú-
šať. Hovoril mi, že keď ide Franta
Veselý do šestnástky, tak môže
spadnúť, čo rád robil a bude prob-
lém. Vedel, že mám natrénované –
o to sa nakoniec Toni – báci aj sám

Chuťovka doma s Hradcom Králové s výsledkom 3:0. Jeseň roka 1966.

Zápas v Trenčíne. Tí ľudia na stromoch boli aj v Trnave.

postaral, a preto mi naordinoval taký štýl hry, ktorý mi sedel. Hravý, ale agresívny. Veril mi tak, ako každému hráčovi zo svojho vyskladaného tímu.

Deň pred zápasom sme vždy mali nácvik štandardných situácií, kopali sme rohy z jednej alebo z druhej strany. Trestné kopy kopal z ľavej strany Hatrlo. Je jasné, že ja som spočiatku nekopal, mal som iba osemnásť rokov. Niežeby som nedokopol, ale na to boli v tom čase iní šamstri, oveľa starší a hlavne skúsenejší. Ale je pravda, že pán Malatinský dával šancu aj nám mladším. Časom som kopal z pravej strany pravačkou už ja a Hatrlo zase z ľavej strany jeho „lavajdou.“ Vždy a bez reptania som poslúchal príkazy trénera. Keď mi povedal, že budem držať Biroša, tak som ho držal. V Spartaku fungovala hierarchia a slovo Toni – báčiho bolo nepísaným zákonom. Mne nebolo treba viac hovoriť.

Ja som hral futbal automaticky. Nikto mi nemusel hovoriť, ako mám prihrávať alebo ako mám obsadzovať protihráča. Jasné, že sme nacvičovali do úmoru, ale v osemnástich som musel vedieť hrať futbal, čo s loptou, nie sa ho ešte len učiť. Keby ma bola lopta vyfackala, skončil by som. Malatinský toho skoro veľa nenahovoril, on už len vysvetľoval detaily. Podľa súpera robil tréningovú jednotku, predzápasovú a zápasovú poradu. Ale aby nás učil hrať futbal, ako sa kope do lopty, alebo ako mám v zápase hrať, tak to nie. To neexistovalo.

Keď som po rokoch prišiel do Belgicka, nevedel som flámsky, ale bol som profík. Napísali ma na tabuľu, voľačo mi hovorili, aj tak som im nerozumel. Ale vedel som, ako mám hrať.

Jasné, že sme trénovali a nacvičovali veľakrát do úmoru, ale futbal sme hrať vedeli. Pamätám si veľa futbalistov, ktorí hrali futbal, ale pritom ho nevedeli hrať. Alebo sa hráč zle postavil, alebo zle kopal. Čo s takým hráčom, keď z piatich centrov kopol štyrikrát do protihráča? To by sa za Malatinského nestalo.

V roku 1964 sa Trnava vrátila do prvej ligy a po sezóne 1964 – 1965 skončila desiatu, v ročníku 1965 – 1966 už bola v konečnej tabuľke šiesta. Čo bolo ale najpodstatnejšie, že už vtedy sa začalo hovoriť o trnavskom systéme. Práve výkony Joža Adamca a povestného Jozefa Štibrányiho na majstrovstvách sveta v Čile v roku 1962 ťahali na štadión viac a viac ľudí. Kabát s Kravárikom boli reprezentanti, Šabla Jarábek bol neskôr kapitánom olympionikov. A nielen novinári, ale hádam všetci futbaloví odborníci si všimli náš herný systém, ktorý nebol založený na veľkých hviezdach, ale na prepracovanom a naučenom modernom systéme hry.

Nech si hovorí, kto chce, čo chce, Trnava je najfutbalovejšie mesto v Československu. Tu je, ako to povedal Valérko Švec, futbal náboženstvom. Na štadión chodilo neuveriteľne veľa divákov. Trnava je jedinečná, čo sa týka fanúšikov. Aj v Lokerene tomu tak bolo, dalo by sa povedať, že na futbal prišla polovička mesta.

Nechcem predbiehať v čase, ale skúste si pozrieť článok z novín ohľadne návštevnosti. „*Spartak Trnava znamená pre svoje mesto a široké okolie cenný kultúrno-spoločenský prínos. Nejde o žiadne nadsadzovanie. Návštevy na stále krajšom štadióne to dokazujú. Spartak sa dostal na jedno z popredných miest v počte divákov, konkuruje vyše miliónovej Prahe, hoci počtom obyvateľov dosahuje asi jednu dvadsať pätinu jeho obyvateľov.*“

Pozrime sa, aké boli návštevy za posledné roky:

Ročník	Počet divákov za sezónu	Počet divákov na zápas priemerne
1964-65	112.000	8.600
1965-66	147.000	11.300
1966-67	172.000	13.200
1967-68	181.000	14.700
1968-69	130.000	10.000
1969-70	166.000	11.000
1970-71	178.000	11.800
1971-72	218.000	14.600
1972-73	180.000	12.000

Asi 40.000 divákov má dnešná Trnava. Iné veľkomestá, ako Bratislava Brno, Košice, Ostrava či Plzeň veľmi zaostávajú. Ak vezmeme do úvahy teoreticky že takmer každý tretí obyvateľ je na futbale, potom by vychádzalo, že v Bratislave či Prahe by mali byť návštevy aj stotisícové ...“

V závere článku neznámeho autora je pravdivá veta: „*Čo všetko pritiahne vysoká kvalita!*“

Ale vráťme sa späť k mojim ligovým začiatkom. Ročník 1966 – 1967, v ktorom som debutoval, bol ťažký a náročný. Pre hráčov i pre mužstvo. Hrávali sme v zostave, ktorá mala vekový priemer 23,5 roka.

Ako som už spomínal, prvý ligový zápas ročníka 1966 - 1967 odohrala Trnava doma s tretím tímom predchádzajúceho ročníka, so Slaviou Praha. Vyhrali sme 5:1, na štadióne bolo 15 000 spokojných divákov. Po letnej Malatinského príprave sme si začali užívať slávu. Takto sme nastúpili na prvý zápas.

Geryk
Dobiaš - Majerník - Jarábek - Hagara
Hrušecký - Kuna
Farkaš - Švec - Adamec - Kabát

Posledný zápas v majstrovskom ročníku 1967/ 1968 sme odohrali v Plzni, v ktorej sme vyhrali 7:0 v nasledovnej zostave:

Geryk (Kozinka)
Dobiaš - Jarábek - Zlocha - Hagara
Hrušecký - Kuna
Martinkovič - Farkaš (Švec) - Adamec - Kabát

Môžete si to porovnať so zostavou, ktorá o necelé dva roky v júni 1968 po víťaznom zápase s Trenčínom v predposlednom ligovom kole oslavovala historický prvý titul.

Geryk
Dobiaš - Jarábek - Hagara - Zlocha
Hrušecký - Kuna
Martinkovič - Švec - Adamec - Kabát

A to musím podotknúť, že Kamil Majerník sa v ročníku 1967 – 1968 ocitol na vojenčine v Dukle Praha, inak by ten prvý historický titul mal. Slušnú porciu zápasov odohral aj Adam Farkaš, akurát, že proti Trenčínu nebol v základe. To som však už predbehol, chcel som však ukázať na to, aké stabilné mužstvo sme mali. A že nič sa nedialo náhodne.

Darilo sa nám, vyhrali sme aj ďalších päť zápasov so Žilinou, Duklou Praha, VSS Košice, Brnom a Interom. Bol to úvod ako hrom! Prvá prehra a pre nás trochu vytriezvenie v ročníku 1967 – 1968 prišli na Letnej, kde sme s domácou Spartou Praha prehrali 1:2. Na tom, samozrejme, nebolo nič prekvapujúceho, Sparta bola v posledných dvoch rokoch na prvom a druhom mieste. Skôr prekvapilo to, ako už vtedy písali pražské denníky o našom štýle hry a tíme: *„Trnava je mužstvo s veľkou budúcnosťou a s reálnymi ambíciami na majstrovský titul.“* Pripomínam, že sa tak písalo o mužstve zo 6. miesta tabuľky predchádzajúceho ročníka.

V roku 1967 sme mali jeden malý problém. No, malý – veľký... Prišiel v nešťastnom zápase so sovietskym Torpedom Moskva u nás v Trnave. Ten zápas bol fakt vybičovaný a je pravda, že sme ho veľmi nezvládli. Aj keď, u nás to bolo viac vnímané politicky. Výsledok bol pre mňa dosť katastrofálny. Budem citovať zo správy Predsedníctva Ústrednej futbalovej sekcie, ktorá na svojom zasadnutí „uzavrela prípad nešportového správania sa niektorých hráčov Spartaka Trnava v stretnutí Pohára víťazov pohárov Spartak Trnava - Torpedo Moskva hraného 30. novembra 1967 v Trnave:

Vladimír Hagara má zastavenú pretekársku činnosť na tri mesiace nepodmienečne od 21. decembra 1967. Karol Dobiáš má zastavenú činnosť na dva mesiace nepodmienečne a prirátava sa mu štrnásťdňový podmienečný trest z predchádzajúceho obdobia. Ladislava Kunu potrestali zastavením činnosti na jeden mesiac podmienečne.

Ústredná trénerská rada prerokuje s trénerom Spartaka Trnava Malatinským nesprávne správanie sa jeho zverencov v tomto stretnutí. TJ Spartak Trnava predloží písomne svoje výhrady k správaniu sa hráčov mužstva Torpedo Moskva pred a po stretnutí v Trnave a podajú informáciu futbalovej federácii SSSR.

Futbalový oddiel TJ Spartak Trnava má zakázaný medzinárodný styk do 30. júna 1968 s výnimkou rozohratej súťaže Stredoeurópskeho pohára ročníka 1967 - 1968.

Prísne tresty Trnavčanom

Hagara si nezohrá do 20. marca, Dobiáš do 5. marca
 • Spartakovci nemôžu do cudziny do konca júna 1968
 • Smolik do Južnej Ameriky • Zvolujú celostátnu aktivitu • J. Müller o zasadnutí UEFA • Na programe aj Ondák a Pišek

ZO ZASADANIA PREDSEDNÍCTVA FUTBALOVEJ SEKcie

Tresty hráčom Trnavy

SPARTAK TRNAVA MÁ ZAKÁZANÝ MEDZINÁRODNÝ STYK DO 30. JÚNA 1968 • SMOLIK NOMINOVANÝ DO MUŽSTVA CSSR

Predsedníctvo Ústrednej futbalovej sekcie uzavrelo na svojom zasadnutí v Prahe prípad nešportového správania sa niektorých hráčov Spartaka Trnava v stretnutí Pohára víťazov pohárov Spartak Trnava - Torpedo Moskva (30. novembra 1967 v Trnave).

V. Hagara má zastavenú pretekársku činnosť na tri mesiace nepodmienečne od 21. decembra 1967. K. Dobiáš má zastavenú pretekársku činnosť na dva mesiace nepodmienečne a prirátava sa mu štrnásťdňový podmienečný trest z predchádzajúceho obdobia. L. Kuna potrestali zastavením činnosti na jeden mesiac podmienečne.

Ústredná trénerská rada prerokuje s trénerom Spartaka Trnava Malatinským nesprávne správanie sa jeho zverencov v tomto stretnutí. TJ Spartak Trnava predloží písomne svoje výhrady k správaniu sa hráčov mužstva Torpedo Moskva pred a po stretnutí v Trnave a podajú informáciu futbalovej federácii SSSR.

Futbalový oddiel TJ Spartaka Trnava má zakázaný medzinárodný styk do 30. júna 1968, s výnimkou rozohratej súťaže Stredoeurópskeho pohára ročníka 1967/1968.

Hráča Slavka Praha Smolika dočasne nominovali do reprezentácie „A“ mužstva CSSR pri sáňach do Južnej Ameriky namiesto potrestaného hráča Spartaka Trnava Dobiáša.

Vyradení z reprezentácie

Trnava (Trnavský hlas — ba) — Predsedníctvo Ústrednej futbalovej sekcie na svojom zasadnutí sa zaoberalo aj prípadmi z odvetn. hz zápasu FyF Spartak TAZ Trnava — Torpedo Moskva. Z kádra reprezentantov vyradili našich hráčov Vladimíra Hagaru a Karola Dobiáša. V 28-člennnej výprave, ktorá odcestovala do Rima, bolo spolu 14 hráčov: Kozinka, Geryk, Dobiáš, Hagara, J. Zlocha, Jarábek, Kravárik, Hrušický, Kuna, Martinkovič, Kabát, Adamec, Švec, Brunovský. S výpravou cestoval aj tréner Anton Malatinský, ktorý bol v poslednom čase chorý na žalúdok.

Hráča Slavie Praha Smolíka dodatočne nominovali do reprezentačného „A“ mužstva ČSSR pre zájazd do Južnej Ameriky, namiesto potrestaného hráča Spartaka Trnava Dobiáša.“

Keby mi aspoň meno napísali správne! Pravdou ale je, že sme sa mastili. Viete si predstaviť, čo robilo obecenstvo rok pred augustom 1968? Novinári, ktorí museli písať, uvádzali, že sme sovietskemu tímu chceli poškodiť a neodhrnuli sme sneh, iba v šestnástke a posmešne dopísali, že „čo sme si mysleli...“Odhrnutá šestnástka mala byť „údajne“ našou výhodou. Aj to prekážalo pohlavárom.

V Trnave sme trénovali do úmoru, musím ale povedať, že Toni – báči nám vždy tréningy niečím spríjemňoval, aby sme neboli unudení a prejedení futbalu. Vezmite si napríklad basketbalistov, hokejistov, hádzanárov, ako trénujú jedno a to isté. Napríklad streľbu. My sme trénovali tieto veci podobne.

Čo nám ale najviac prízvukovalo bolo, aby sme sa naučili hrať na úvodný tlak. Teda, aby bol do dvadsiatej minúty stav aspoň 2:0. Aby sme súpera dostali pod drvivý tlak a, samozrejme, s podporou fanúšikov na trnavskom štadióne. A práve to nám na začiatku robilo problémy. Keď sme útočili, tak sme zabúdali na zadné vrátka a dostávali sme po nich lacné góly. Je ale pozoruhodné, že doma sme neprehrali nič, ale chyby sme robili len na ihriskách súperov. Na jeseň nám išla karta veľmi dobre. Podobne sa nám darilo nielen v lige, ale aj v Stredoeurópskom pohári.

Úžasne sa mi spomína na zápas s Honvédom Budapešť v novembri roku 1966, ktorý sme odohrali v jeho rámci. Na tento náš úvodný zápas v súťaži vycestovalo obrovské množstvo trnavských fanúšikov, bolo ich asi štyritisíc. Mali rapkácie, zástavy. Po celom štadióne bolo počuť „Trnava do teho“. Pred povestnou nátlakovou hrou Spartaka varoval tréner Honvédu József Bozsik. Tvrdil, že keď Honvéd nezíska dvojgólové vedenie, tak sa mu bude v Trnave ťažko dýchať. Toni – báči nám zas hovoril, aby sme boli pokojní, čo zvlášť prízvukoval mne, lebo pre mňa to bol jeden z prvých veľkých zápasov. A tu už išlo o veľa.

Ešte ani nestúpila noha futbalistu Spartaka, či Budapešti na mäkký trávnik a už vládla v spartakovskom „kotli“ vzrušujúca atmosféra. Zdalo sa, že svedkom tohto historického finále nie je Trnava, ale celé Slovensko. Veď ste tu počuli skandovať: „Handlová zdraví Trnavu“, i z Martina prišli s veľkým transparentom „My tlačiarci martinskí, obľubujeme futbal trnavský“, našich chlapcov pozdravovali a búrlivo povzbudzovali priaznivci zo Šurian, Liptovského Mikuláša, Bytči, Topoľčian, Myjavy i stovky po slovensky hovoriacich občanov od Nových Zámkov, Levíc, Galanty a Komárna.

Fenoméni Spartak a jeho fanúšikovia v Budapešti

Denník Trnavský hlas vtedy napísal: „Trnavčania veľmi príjemne prekvapili Budapešť. Dlhé kolmé pasy od obrancov Dobiaša, Hagaru či Jarábka smerovali na tykadlá v útoku. Maďari si nevedeli poradiť s rýchlymi a prekvapivými útokmi, lebo nikdy nevedeli, kam si nabehne na prihrávku Adamec, Švec, Fandel alebo Farkaš. V zakladaní takýchto útokov vynikali najmä Kuna a Hrušecký. Keď k tomu pripočítame úniky Dobiaša a Hagaru, dostaneme starý známy obraz hry, ktorý vídavame od našich chlapcov na trnavskom štadióne“. Tréner Honvédu Budapešť József Bozsik po zápase povedal: „Tí vaši Trnavčania ma dokonale prekvapili. Vedel som, že to bude boj, no nemyslel som si, že to bude boj práve pod taktovkou Trnavy. Malatinského chlapci hrajú vynikajúci futbal a remízu ste si zaslúžili. Ak by sme Trnave nepostúpili, nebudeme veľmi nešťastní, lebo zo STEP-u nás vyradí výborné mužstvo. Veľkou triedou sú

Trnavská legenda Dežko Rašla v družnej debate. Vždy a s každým.
Vľavo Dušan Kramlík, vpravo Milan Zvarík.

Tím trnavského Spartaka v roku 1966. Som to ucho v dolnom rade vľavo.

Spartak pred zápasom v sezóne 1966/ 1967. Odhodlanie sa nám zračí z tváří... V hornom rade zľava Jožo Adamec, Kamil Majerník, Fero Kozinka, Laco Kuna, Stano Jarábek, Valér Švec, v dolnom rade Béla Varadin, ja, Stano Martinkovič, Anton Hrušecký a Dušan Kabát.

Kuna, Adamec a mladý Dobiaš.“ A aj sme ich vyradili. Po remíze v Budapešti sme doma vyhrali 4:0.

Hrali sme atraktívny futbal, chodili sa na nás pozerat' plné tribúny. Stali sme sa „jesennými majstrami,“ čo bol historický moment, keďže dovtedy sa niečo také Trnave nepodarilo. Bolo to zaslúžené – z trinástich zápasov sme v deviatich vyhrali, prehrali sme len trikrát.

SPOMIENKY PO ROKOCH

ALEXANDER VENCEL , bývalý brankár Slovana a reprezentácie

„Môj prvý kontakt s Karolom bol na jeseň v roku 1966. Trnava sa rozbiehala a hrala neskutočný futbal. Jasné, že mňa ako brankára zaujímali viac útočníci, ale to, čo predvádzal mladý Karol, bolo neskutočné. To bol jednoducho „týpek“, o ktorom si poviete, že z neho niečo bude. A aj tak bolo. A hneď, ani nie za rok, bol nominovaný do reprezentácie na zápas so Švajčiarskom. No a tak mi 'robil' obrancu.“

Len na margo nášho jesenného nástupu. Všetkých trinásť jesenných ligových zápasov v ročníku 1966 – 1967 odohrali Geryk, Dobiaš, Majerník, Farkaš, Kuna, Adamec. Dvanásť zápasov potom Jarábek, Hagara, Švec, Hrušecký a jedenásť Dušan Kabát. Všetko pod dohľadom lekára MUDr. Ušáka a maséra Dežka Rašlu.

Po jesennej časti sezóny 1966 – 1967 sme boli na turné v Iráne a v Iraku. Pred odletom sme odohrali nejaký zápas s Honvédom Budapešť. Terén bol hrozný, samé blato a zasnežená oráčina. Nikto sa nechcel zranit' pred zájazdom, aby sme si mohli pokojne užívať krásne počasie a exotické hotely. Vtedy to boli ešte krajiny, kam nebol problém cestovať. Nehrozilo tam totiž nejaké nebezpečenstvo. Na jednej strane to bolo celkom zaujímavé sprestrenie zimnej prípravy, aj keď viem, že sme si museli plniť svoju politickú povinnosť, prezentovať Československo v tom najpozitívnejšom zmysle slova. Boli sme dokonca na exkurzii v nejakej rafinérii. Čo nás bolo po tom? Nás zaujímala predovšetkým voda a teplo, to bola naša priorita. A ten ich luxus! Ako z rozprávky! Oni si nás naozaj chceli uctiť. Na druhej strane zas tímy z týchto krajín sa nám futbalovo nemohli nijako vyrovnat'.

Po našom príchode nikto neriešil úroveň trávnikov, tie boli naozaj zlé. Až na jeden, v šachovom klube TAJ Daraj Teherán, ten bol výborný. Aj kvalita hry Iráncov bola trochu divná. Oni síce s loptou vedeli hrať, ale nejaký systém hry si jednoducho nevedeli osvojiť. Hrali dosť chaoticky, čo bola voda na náš mlyn. S chuťou sme si zahráli, zatrénovali a zastreľali. Nám bolo jedno, s kým hráme, to dohadovali kompetentní funkcionári. Hrali sme s iránskym klubom z Teheránu, ktorý podporovali ľudia z nižších a stredných vrstiev. Bolo to vidieť na diváckych tribúnach. Prvý zápas sme síce vyhrali, ale mne bolo strašne zle, mal som problémy s klímou tejto krajiny, čo sa zakrátko, pochopiteľne, upravilo. Neskôr sme vyhrali nad klubom minister-

Hľa, akí fešáci sme boli!

V Iráne pri jednom zo zápasov. Akoby ma strihali podľa hrnca.

Vo voľnej chvíli. Ten nápis na chrbte bol nádherný!

Tu sme v nejakej iránskej fabrike. Ten s „iľskom“ som ja.

Možno je tam niekde napísané Spartak Trnava. A možno naše mená? Neviem.

Tu som ja a niečo o mne. Ale čo a kde je moje meno, to netuším.

V IRÁNE MÁ ŠACH SVOJ KLUB

Zo zájazdu jesenného futbalového majstra Spartaka Trnava píše pre SMENU Viliam BLAŽKO

Cesty dopisov sú dakedy veľmi klukaté a oneskorila sa, Nuž, hoci, keď sa dopis k adresátorovi ani nedostane. Tak ako prvý list technického vedúceho výpravy nášho jesenného futbalového majstra Spartaka Trnava Viliama BLAŽKA. A keďže ten druhý list podstúpil zbytočnú klukatú cestu, naskytá sa nám možnosť až teraz, keď sa Trnavčania pomaly budú vracáť domov, poskytnúť vám z neho niečo na zaujímavé čítanie. Pravda, sú v ňom udalosti a zážitky až po prvom zápase, ktorý ako je známe Trnavčania vyhrali nad iránskym majstrom Shaheen FC Teherán 1:0.

Nádhernej zážitok z návštevy Mauzólea perzského šacha Reza Pahlaviho nám priblížil novú históriu Iránu. Šach Rez Pahlavi je zakladateľom vládnucej dynastie rodu Pahlavi. Naša výprava položila k jeho sarkofágu veniec. V príjmacom salóne Múzeu o jeho živote sme si upili z malej šálочки čierneho kávu s prímiesou zvláštneho iránskeho koreňa na znak spomienky. Po Rezovej smrti nastúpil vládu jeho syn Mohamed, ktorý je tu všade veľmi vážnený. V kinách pred každým predstavením sa uvádza krátky film z jeho práce a živote a hrá sa štátna hymna.

Mohamedova vláda je zatiaľ veľmi úspešná. Zavádza vlacere pokrokové opatrenia, ako poistnenie časti naftového priemyslu, pozemkovú reformu v prospech bezzemkov, v továrňach zase systém 20-percentného podielu na zisku pre robotníkov, pre ženy volebné právo. Odstránil odveké zahalovanie tvári iránskych žien. Avšak aj napriek týmto reformám Teherán poskytuje cudzincom možnosť poznať veľké kontrasty v živote Iránu. Perzia napriek svojmu veľkému prírodnému a nerastnému bohatstvu nemá zodpovedajúcu životnú ani kultúrnu úroveň. Zo starších generácií je ešte aj dnes asi 70 percent obyvateľov negramotných. Proti analfabetizmu sa už zaviedla povinná školská dochádzka detí.

Druhý náš zápas s vybranou XI. teheránskych klubov nám dal možnosť nahliadnuť do ich charakteristiky. Shaheen FC je jedným z najľudovejších klubov, stojí za ním federácia, nižšie a stredné vrstvy obyvateľstva. Je majstrom Iránu. Daraj Sportklub má patróna na Ministerstve financií. Taj FC je klubom šachovho dvora. Preto si môže dovoliť stavbu nového štadióna so všetkým komfortom a trávnatou plochou podľa vzoru tenisového Wimbledonu. Tento stánok už má svoj hotel, kaviareň, klub, plavárňu, reprezentačnú halu atď. V máji 1967 bude tento nádhernej areál sám šach slávnostne otvárať...

Pred samotným zápasom mal najviac práce lekár dr. Uliák. Najprv to bola operácia nazberaného prstu Hagara, potom zranenia Adamca, Kumu a Geryka. Vietko sa dalo do poriadku, ale pociť silnému súperovi sa poslala na ihrisko táto jedenástka: Vysoké — Dobráš, Majerník, Jarábek, Hagara, Hrušecký, Kravárik, Farkaš, Švec, Adamec a Brunovský. Chlapci po prekonaní únavy a po aklimatizácii už hrali ako tá osvedčená Trnava z jesene. Do počasu priam exhibične, rýchlo, technicky a s dobrou strelbou. Iba po zmene strán sa súper na chvíľu vzbudil, dal svoj jediný gól z jedenástky, ale napokon prehral 1:5 (0:2). Vo veľkej forme hrál Adamec, daril sa mu „jasličky“ i prehadzovanie lopty obomi nohami cez hlavu a napokon aj tri góly. Pochopiteľne stal sa našim najpopulárnejším hráčom v Teheráne.

Spartakovci v elegantnom prevedení.

stva financií. Samozrejme, tu už na tribúnach bolo divákov pomenej, ale tí zas boli z inej majetkovej kategórie. No a do tretice sme hrali s klubom na najvyššej úrovni. Nie športovej, ale politickej. Proti TAJ Daraj, ktorý patril šachovi.

Lenže Šach – neŠach, bol tu Jožo Adamec a jeho povaha. Súperom súkal jedny jasličky za druhými, skúšal na nich prehadzovačky, robil si z nich, ako sa to inak slušne povie, „dobrý deň“. Vystrieľal si ešte hetrik a na druhý deň sme ho videli aj vo viacerých novinách. Stal sa naším najznámejším futbalistom v Iráne. Lenže v novinách som bol raz aj ja...

Šach bol v Iráne pojem a kult. Preto sa musel oficiálne zobrať veniec a v rámci protokolu ho položiť k sarkofágu jeho otca, Šacha Rézu Páhľavího. Okolo toho vládol kult osobnosti, čo sme trochu poznali aj od nás z domu. Ale zase treba pripomenúť, že po nástupe k moci uskutočnil pozemkovú reformu, znárodnil časť ropného priemyslu, ženám dal volebné právo a zakázal im nosiť zahalené tváre.

Z Iránu sme potom odcestovali k susedom do Iraku, kde sme odohrali trochu iné zápasy a aj krajina bola celkom iná. Jeden zápas sme odohrali s policajným tímom a druhý s armádnym tímom. Musím ale skonštatovať, že Iránčania boli na tom s futbalom a organizáciou hry podstatne lepšie ako Iránci. Bola tam vyššia organizovanosť a aj ich celkový prejav bol slušný.

Novinári spočítali, že počas zájazdu v Iráne a Iraku sme odohrali jedenásť zápasov a z toho sme v deviatich vyhrali, raz remizovali a raz prehrali. Dali sme 35 gólov

a 14 gólov sme dostali. Adamec strelil desať gólov, Farkaš sedem, Kravárik šesť, Hrušecký štyri, Kuna tri, Švec dva, Brunovský takisto dva a Jarábek jeden. Mne sa, žiaľ, nepodarilo streliť ani jeden gól. A keď už dávam trochu teórie, pridám aj trochu z exotiky mien súpera. V Iráne sme zdolali Shaheen Teherán 1:0, TAJ Daraj Teherán 5:1, s výberom Iránu sme prehrali 0:2, Ahvázu sme dali 6:3, Abadáru 5:1, opätovne Ahvázu 5:1, s tímom TAJ Teherán sme vyhrali 2:1. V Iraku sme proti jedenástke polície remizovali 1:1, jedenástku armády sme porazili 2:1, Basru 4:2 a Kutu 2:1.

SPOMIENKY PO ROKOCH

STANISLAV JARÁBEK, bývalý spoluhráč v Spartaku Trnava

„Vtedy sme takéto turnaje absolvovali často. So slabšími súpermi sme dobre zregenerovali, so silnejšími sme odohrali slušné zápasy. Preto nás volali po celom svete. Výborne sme ich odohrali, lebo nás volali znovu a znovu. Na druhej strane zas musím povedať, že sme veľmi radi na takéto turnaje chodili. Oddýchli sme si tam, kolektív sa „utužil“. Mladí zapadli. Na Irán mám pekné spomienky, lebo to bolo pre nás niečo exotické a oddych pred tvrdými tréningami, čo nás čakali na Červenej veži a na Majdáne, padol dobre. A na povestnej škvare na Coburgovej.“

Odlietali sme zo slnečnej krajiny, aby sme prileteli domov do zasneženej Trnavy. To by ani tak nebolo prekvapenie. Skôr to, že keď sme po Novom roku vybehli na tréning na zimnú prípravu, tak vôkol nás boli stovky divákov. Také niečo som nezažil. Na našom tréningu diváci...?

Už mi k nohám chýba len víťazný pohár. Bude neskôr.

Vôbec, zima toho roku bola zaujímavá pre mňa aj tým, že sa volil futbalista roka 1966. Mal som devätnásť rokov a skončil som tretí v ankete na pozícii „pravý obranca ligy“, za Lálom zo Slavie Praha a Vojtom zo Sparty. Predbehol som Janka Pivarníka, ktorý v tom čase ešte hrával za VSS Košice. Víťazom ankety sa stal Josef Masopust, ja som skončil celkovo štyridsiaty tretí. Myslím si, že po polroku v prvej lige celkom slušné umiestnenie. Hneď mi stúplo sebavedomie. A keďže som sa dobre zapísal v rebríčku najlepších hráčov, tak som už mohol všetkým spoluhráčom Spartaka Trnava tykať.

SPOMIENKY PO ROKOCH

VALÉR ŠVEC, bývalý spoluhráč v Spartaku Trnava a neskôr tréner

„Keď som nastupoval do hlavného tímu ja, boli sme všetci pre starších „malí“. Malý, dones to, malý, chod' tam. Keď nastupoval Karol, ja som bol o dvanásť rokov starší, mal som tridsať. Mne sa to veľmi nepáčilo. Uprednostňoval som úctu, ale tá drobná šikana mi nevoňala. Preto som spoluhráčom prízvukoval, ako sa im to páčilo vtedy... Tak sa s tým prestalo. Ale vykanie bolo. Áno. Karol v osemnástich vykal v kabíne Jožovi Adamcovi, ktorý mal dvadsaťtri. Až keď novic ukázal, čo v ňom je, že si zaslúži byť členom nášho tímu, tak mohol ostatným tykať.“

Jedno z mojich najkrajších derby bolo v roku 1967. Hral sa posledný zápas sezóny a hralo sa u nás doma. Tribúny plné, hoci zápas vysielala televízia, polovica hľadiska patrila slovanistom. Žiadne vulgárne nadávky na hráčov, len vytrvalé povzbudzovanie. My sme hrali tvrdo voči sebe, ale neboli tam žiadne úmyselné fauly. Jednoducho, išli sme na doraz. Zápas skončil výsledkom 1:0 pre Spartak. Prečo si to pamätám? Z jednoduchého dôvodu. Padol tam jeden z najkrajších gólov, čo som videl. Bolo to pred prestávkou a Jožo Adamec zahral roh na Hrušeckého. Ten ju hlavou posunul na Valéra Šveca, ktorý nožničkami z voleja cez hlavu prekonal Šaña Vencela. Nádhera. Viete si asi predstaviť, čo sa dialo potom na tribúnach. Do konca

Takýto bol pohľad na trnavský štadión pri zápase s Ajaxom Amsterdam.

Spartak Trnava—Lazio Rím 1:0 (0:0)

Velký Rím prehral v malom

Trnava v semifinále STEP ● Rímania zdatnejší, než sa čakalo ● Skvelá hra Dobiaša, Kravárika a Kunu ● Víťazný gól Šveca hneď z prvého útoku po obrátke ● Návšteva 20 000 divákov

Lazio Rím—Sp. Trnava 1:1 (0:0)

Už v Ríme sa mohlo rozhodnúť o postupe Spartaka Trnava do semifinále SEP ★ Trnavský futbalový orchester sa rozozvučal vo všetkých výškach až po góle Lazia ★ Nevidaný vyrovnávajúci gól Adamca bombou z 20 m ★ Odvetný zápas vo štvrtok 30. marca v Trnave

TRNAVA — ÚJPEST 3:1 (2:1) po vyčerpávajúcom boji

25. ročník SEP: 1. Trnava

ŠTADIÓN SPARTAK KOVOSMALT TRNAVA

Štvrtok 27. apríla 1967 o 15.30 hodine
polofinálový zápas Stredoeurópskeho
pohára

AC FIORENTINA

SPARTAK KOVOSMALT TRNAVA

Do toho

Vydáva futbalový oddiel pri TJ Spartak TAZ Trnava. Riadi kolektív kultúrno-propagačnej komisie pri futbalovom výbore TJ. PZB-3 R-04-71263

Cena 1,- Kčs.

Streda 1. novembra 1967 o 14.00 hodine

FINÁLE STEP

SPARTAK
TRNAVA

ÚJPESTI
DÓZSA

Do dnešného dňa bojovalo o túto trofej 16 popredných stredoeurópskych mužstiev 2.610 minút. Iba dvom mužstvám sa dostalo cti vybojovať po posledných 90 minút a tým i rozhodnúť o jubilejnom 25. víťazovi. Budú to naši chlapci?

Bulletin k nášmu domácejmu zápasu.

už gól nepadol a vyhrali sme. Ale aj tu chcem poukázať na to, ako sa vtedy hralo a aké boli vzťahy medzi hráčmi. Jožo Adamec vypálil nechytateľne na bránu, lopta bola už takmer v sieti. Šaňo po nej skočil, za ten skok by sa ani tiger nemusel hanbiť. Chytil ju do rúk, stiahol k sebe. Tribúny len zahučali. A Jožo? Nie, nechytal sa za hlavu a ani nekopal do zeme. Viete čo spravil? Zatlieskal Šaňovi Vencelovi.

V ročníku 1966 – 1967 sme skončili tretí, predbehol nás Slovan a Sparta. Jarná sezóna nám celkom nevyšla. V tejto sezóne sme ale vyhrali prestížnu medzinárodnú súťaž, vyhrali sme Stredoeurópsky pohár, v ktorom sme postúpili nielen cez Honvéd Budapešť, ale aj silné talianske kluby, konkrétne cez Lazio Rím a Fiorentinu. Dostali sme sa až do finále, v ktorom sme porazili ďalší maďarský klub Újpest Dózsa Buda-pešť. Po prehre 2:3 v Budapešti sme doma vyhrali 3:1 a oslavovali.

Do toho všetkého som bol povolaný do reprezentácie na zápas so Švajčiarskom. Ján „Bimbo“ Popluhár hral stopéra, ja som hral pri ňom. Hrať s hráčom, ktorý hral za výber sveta vo Wembley, to bola pre mňa vyslovene pocta.

Radosť z toho mali aj v Trnave. Napríklad Trnavský hlas v marci 1967 napísal: *„Stovky fanúšikov a priaznivcov trnavského futbalu si po odchode Janka Zlochu do Dukly kládlo otázku, kto asi bude schopný nahradiť nášho útočného obrancu. Keď na trnavskom štadióne bolo z ampliónov počuť pred prvým jesenným zápasom zostavu*

Reprezentácia Československa. Trnavčania sme sa postavili vedľa seba – vpravo hore Jožo Adamec, vedľa neho ja, potom Laco Kuna a Kamil Majerník.
Vľavo hore Ján Popluhár, vedľa ktorého som hral, čo bola pre mňa obrovská česť.

Ústřední sekce kopané ČSTV.

Čj. B/1 - 21/kop. - 118/67.

V Praze dne 3.11.1967.

Věc: Nominace reprezentačního A mužstva ČSSR
pro mezinárodní utkání s Tureckem dne
15.11. t.r. v Ankaře a s Irskem dne 22.11.
1967 v Praze.

Ústřední sekce kopané ČSTV na návrh trenérské rady schválila nominaci reprezentačního národního mužstva ČSSR pro mezinárodní utkání s Tureckem a Irskem, která se hraje dne 15.11. t.r. v Ankaře a 22.11. t.r. v Praze.
Soustředění národního mužstva je od 9.11. v Cizineckém domě nár.podniku Škoda v Plzni. Přípravné utkání se hraje dne 11.11. t.r. se Škodou Plzeň a 19.11.1967.
Byl i nominován i tyto hráči:

Viktor Ivo	Dukla Praha	Kuna Ladislav	Spartak Trnava
Kramerius Antonín	Sparta Praha ČKD	Kvašňák Andrej	Sparta Praha
Lála Jan	Slavia Praha	Veselý Bohumil	Sparta Praha
Horváth Alexander	Slovan Bratislava	Jurkanin Josef	Sparta Praha
Popluhár Jan	Slovan Bratislava	Szikora Jurej	Inter Bratislava
Táborský Vladimír	Dukla Praha	Adamiec Josef	Spartak Trnava
Dobiáš Karol	Spartak Trnava	Masný Vojtěch	Jednota Trenčín
Geleta Jan	Dukla Praha	Kabát Dušan	Spartak Trnava

Náhradníci:

Vencel Alex.	Slovan Bratislava	Pivarník Jan	VSS Košice
Plass František	Škoda Plzeň	Veselý František	Slavia Praha
Boroš Jaroslav	VSS Košice	Mašek Václav	Sparta Praha ČKD

Náhradníci budou pozváni podle potřeby telegraficky a fidi se stejnými pokyny uvedenými v tomto pozvání.

Zájezd do Turecka se děle zúčastní hlavní vedoucí s. Milen Michalík, technický vedoucí s. R. Kocok, trenéři ss. Mariko a Jačianský a lékař MUDr. Miloslav Kunderát. Soustředění v Plzni se děle zúčastní masér s. Růžička a rekvizitář s. Lambert a vedoucí s. Cingroš.

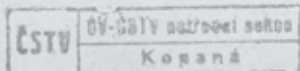
Sraz všech uvedených hráčů i účastníků je ve čtvrtek dne 9. listopadu 1967 v 11,00 hodin dopoledne v hotelu Paříž, Praha 1, U obecního domu, odkud bude společný odjezd autokarem do Plzně.

Hráči vezmou s sebou veškerou potřebnou výstroj, kopačky, ponožky, chrániče, věci denní potřeby, jakož i vhodný společenský oblek. Účastníci zájezdu ponechají doma občanský průkaz, neboť se cestuje na platný cestovní pas.

Případné omluvy hráčů je nutno včas telegraficky ohlásit ústřední sekci kopané, u lehčích onemocnění a zranění je hráč povinen dostavit se na sraz určený v této pozvánce. U těžších poruch zdraví, za která se považují ty, jež vyžadují léčení na lůžku delší než je den týden, je nutno nemocnému reprezentantu zajistit potřebný klid pro možnost dokonalého vyléčení a proto se netrvá na dostavení se na sraz. Hráč má však automaticky zastavenou závodní činnost až do doby než bude vyšetřen lékařem zdravotní komise sekce kopané UV ČSTV, který podle zdravotního nálezu určí termín opětovného uvolnění závodní činnosti.

Všichni účastníci předloží technickému vedoucímu s. Kockovi cestovní doklady a jmenovaný zajistí jejich proplacení.

Refundace mzdy se vyplácí za celou dobu, to jest od 9.11. do 22.11.1967 včetně, případně až do 23.11.1967 na základě předložení faktury se složenkou ústřední sekci kopané.

Ladislav Z i k a, v.r.
referent sekce kopané.

Nominační list před zápasy s Tureckem a Irskem. Samozřejmě, že sa mi rozbúchalo srdce.

Länderspiel

Schweiz- Tschechoslowakei

Mittwoch,
3. Mai 1967,
20.00 Uhr

Stadion
St. Jakob
Basel

Offizielles
Programm
Preis Fr. 1.—

*Bulletin k zápasu so Švajčiarskom, ktorý sa hral
na štadióne St. Jakob v Bazileji v máji 1967.*

Tschechoslowakei

5 Kamil Majerník
Spartak Trnava

11 Dusan Kabat
Spartak Trnava

7 Georges Vuilleumier
Lausanne-Sports

2 Hansruedi Fuhrer
Grasshoppers

9 Ladislav Kuna
Spartak Trnava

6 Karl Odermatt
Basel

4 Karel Dobias
Spartak Trnava

10 Josef Adamec
Spartak Trnava

8 Rolf Blättler
Grasshoppers

4 Ely Tacchella
Lausanne-Sports

1 Ivo Viktor
Dukla Prag

3 Jan Popluhar
Spartak Trnava

8 Juraj Szikora
Internacional Bratislava

9 Fritz Künzli
Zürich

5 Hanspeter Stocker
Basel

6 Jan Geleta
Dukla Prag

10 Robert Hosp
Lausanne-Sports

2 Jan Lala
Slavia Prag

7 Tomas Pospichal
Spartak Trnava

11 René Quentin
Sion

3 Markus Pfirter
Basel

Auswechselspieler:
Für Alexander Vencel (Slovan Bratislava)
12 Vladimír Táborský (Dukla Prag)
13 Pavel Dyla (Dukla Prag)
14 Karel Jurek (Spartak Trnava)
15 Václav Masný (Jednota Trenčín)

Schiedsrichter: Karl Tschenscher (Deutschland), Linienrichter: die Herren Fuchtenreich und Heckerath (Frankfurt).
Gespielt wird mit dem schweizerischen Ras-Sport-Matchball, gestiftet vom Sporthaus Kist, Basel

Auswechselspieler:
12 Marcel Kuntz (Basel)
13 Georges Pernoud (Sion)
14 Bruno Michaud (Basel)
15 Richard Siler (Lausanne Sports)
16 Heinz Bärli (Chaux-de-Fonds)

Die ausgewählten tschechischen Spieler für das Länderspiel gegen die Schweiz

Name	Vorname	Alter	Beruf	Verein	Länderspiele
1. Adamec	Josef	25	Beamter	Spartak Trnava	7
2. Dobias	Karel	19	Student	Spartak Trnava	—
3. Geleta	Jan	23	Offizier	Dukla Prag	7
4. Kabat	Dusan	23	Beamter	Spartak Trnava	4
5. Kvasnak	Andrej	30	Beamter	Sparta Prag	31
6. Lala	Jan	28	Beamter	Slavia Prag	29
7. Masny	Béla	28	Beamter	Jednota Trenčín	5
8. Mraz	Ivan	25	Turnlehrer	Sparta Prag	4
9. Popluhar	Jan	31	technischer Beamter	Slovan Bratislava	54
10. Pospichal	Tomas	30	technischer Beamter	Sparta Prag	29
11. Viktor	Ivo	24	Offizier	Dukla Prag	5

Toto je Karel Dobias, obranca nášho prvoligového mužstva, ktorého nominovali do širšieho kádru ČSSR. O Dobiasovi píšeme v článku nášho spolupracovníka Jozefa Lopatku.

a v nej na poste obrancu meno Dobias, stovky fanúšikov bolo zvedavých, ako mladý nádejný futbalista, ktorý donedávna obliekal dres nášho dorastu, ob stojí v boji s útočníkmi pražskej Slavie. Prvoligový test mu vyšiel na jednotku, a tak mladý Karol Dobias obliekal už červeno-čierny dres pravidelne až do skončenia jesennej časti. A na tom, že Trnava zimuje na najvyššom stupni ligového rebríčka, má veľkú zásluhu aj tento mladý talentovaný futbalista. Prednedávnom potešila priaznivcov trnavského futbalu ďalšia správa. Karol Dobias bol nominovaný do širšieho kádru reprezentačného A-mužstva ČSSR. Ozaj zriedkavý úspech ešte tak mladého futbalistu.“

Po skončení sezóny sa konala aj výročná členská schôdza Spartaka s mnohými vplyvnými pohlavarmi. Boli sme zaujímavým prvkom ligy a aj napriek tomu, že sme sa nakoniec nestali majstrom, zanechali sme dobrý dojem.

Konštatovalo sa, že „jesennú ligu začala Trnava s tromi nováčikmi. Dobiasom, Hagarom a Farkašom, to je jeden z faktov, ktoré svedčia o odvahe a odbornej istote trénera Malatinského.“ Ďalej napríklad konštatovaním, že „Trnava je vari najväčším ťahákom. Na jej zápase na Slovane bolo 42 000 divákov, má zásluhy na návštevách aj inde a, prirodzene, aj doma, kde už nie je zriedkavosťou návšteva 20 000 ľudí. Na zápas s Honvédom do Budapešti sa išlo pozrieť 4 000 fanúšikov – škoda, že výbor nenašiel pochopenie pre cestu fanúšikov na blížiaci sa zápas s Laziom Rím, bolo možných iba 48 miest!“

Náš štýl hry nebol ale každým braný pozitívne. Veľakrát sa na nás sťažovali, že hráme tvrdo. Toni – báči nám ale prízvukoval, aby sme sa nebáli a hrali agresívne. Preto bolo pre nás nielen prekvapujúce, ale najmä satisfakčné hodnotenie v jedných novinách. *„O tvrdosti Trnavčanov sa hovorilo a popísalo veľa najmä v súvislosti so zranením Juraja Szikoru z Interu. Kritika, ktorej miera oprávnenosti Trnavčanov ešte „trochu trápi“, sa chápala všelijako, no, samozrejme, na ňu reagovali samotní hráči. Mužstvo nie náhodou vyhralo aj súťaž slušnosti a bolo jediným ligovým tímom, ktorý neprišiel do styku s disciplinárnou komisiou,“* uvádzalo sa v nich.

SPOMIENKY PO ROKOCH

JOZEF ČAPKOVIČ, bývalý hráč Slovana a spoluhráč v reprezentácii

„Karol Dobias bol jeden z najlepších obrancov na svete. Zápasy proti Trnave boli pre nás niečím výnimočným. Spartakovci vedeli hrať futbal. Hrali nádherne. My tiež. Takže diváci sa mali na čo pozerat'. Ale viete, čo bolo z jeho strany zvlášť výnimočné? To, ako si vedel na svojej strane spraviť poriadok. Bol ostrý ako britva, útočník sa radšej od neho posunul ďalej. Môj brat Janko mi však hovoril, že Karol ho nikdy nekopal. Možno práve preto, že sme boli veľkí kamaráti? Slovanista s Trnavčanom? Jasné, s tým problém nebol. V reprezentácii sme bývali vždy spolu na izbe.“

